

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

XXVIII. leto • 2017-2018 5

*Jakobu pa se je rodil Jožef,
mož Marije, iz katere je bil
rojen Jezus, ki je Kristus.*

Mt 1,16

Kazalo

- 4 Duhovni pogledi
- 8 Papež Frančišek Frančiškovic
- 10 Svetopisemske ikone
- 12 Luč svete Klare
- 13 Pogovor
- 17 Brezmadežna
- 22 Biseri molitve
- 24 Frančiškov svetni red
- 27 Med minoriti
- 34 Otroci med nami
- 36 Reportaža
- 38 Utrip življenja
- 39 Obvestila

Naslovnica: *Ne bojte se,
naj vstopi,
se pri vas rodi
Gospod miru,
Kralj nove zemlje in novih nebes ...
Naj nam vsem
potrebnih milosti podari
On,
ki je edino upanje naših zemeljskih dni.
(Janez Šamperl: Čisto vsakdanji angeli)*

MED NAMI

Duh Assisija in Brezmadežna

– nadaljevanje revij DUH ASSISIJA med nami
in BREZMADEŽNA. Izhaja štirikrat letno.

Ta št. je izredno 5. po vrsti, ker bi želeli začeti izdajati revijo tako, da bi v bodoče v koledarskem letu izšle štiri številke.

Izdaja: Slov. min. prov. sv. Jožefa, Minoritski trg 1, Ptuj

Uredniški odbor: Janja Ahčin, Doroteja Emeršič, p. Martin Gašparič, p. Danilo Holc, p. Igor Salmič, prov. minister, p. Andrej M. Sotler, p. Slavko Stermšek, Eva Strajnar, p. Janez Šamperl, p. Damjan Tikvič

Glavna urednica: Doroteja Emeršič

Odgovorni urednik: p. Igor Salmič, prov. minister

Tehnični urednik: p. Danilo Holc

Fotografije: Ubald Trnkoczy, s. Zdenka Prevolšek, Doroteja Emeršič, Monika Midveryte, Metod Trajbarič, Anton Horvat, arhiv

Lektorica: Hedvika Dermol Hvala

Prelom in priprava za tisk: Salve d.o.o.

Tisk: Tiskarna Povše

Naslov uredništva: Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Elektronska pošta: doroteja.emersic@gmail.com

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Fotografija na naslovnici: Ubald Trnkoczy

ISSN 1854-7990

»Trezni bodite in budni!« (1Pt 5,8)

»Čujte«! Prvo, kar mi pade na misel ob tem vzkliku, je naslednje povabilo: Ustavi se za trenutek, kristjan! Kam hitiš? Upočasni korak! Izstopi iz divjega ritma in malo zadihaj, zapusti ta začarani krog, kjer se zdi, da se vsak dan ponavljajo iste stvari: vožnja, delo, vožnja, domača opravila, nakupi, vožnja, študij ... Ustavi se in se vprašaj: Kje sem? Kam gre moje življenje, katero smer sem ubral, kam me to pelje? Povabljen si, da stopiš vase in si skupaj z Gospodom zastaviš vprašanja, ki se tičejo tvojega bistva.

Prisluhniti Svetemu Duhu, da bi lahko razločevali, k čemu nas danes, v teh prelomnih časih, On kliče. Najprej prisluhniti, da bi potem lahko razločevali. Največja skušnjava je, da bi opustili tako poslušanje kakor tudi razločevanje in prešli kar na konkretno akcijo, ki bolj odgovarja naši naravi: »delati«, »napenjati mišice«, »dokazati, da zmoremo« ...

Zakaj je potrebno najprej prisluhniti? Najprej zato, ker je to Božji način delovanja: On je najprej prisluhnil tožbam izraelskega ljudstva, ko so ga preganjali Egipčani (2 Mz 3,7–8). Podobno je tudi Jezus najprej prisluhnil dvema apostoloma, ki sta se odpravljala v Emavs (Lk 24,13–35). Prisluhnil jima je, čeprav sta hodila v napačno smer! Lahko bi ju prekinil, se razjezil in ju poslal v pravo smer, v Jeruzalem. Ampak ne, v blodnji Jezus prav tako najprej prisluhne in spremlja ... kot tudi nas na naših razpotjih in križpotjih. Če Gospod prisluhne in si vzame čas za nas, zakaj ne bi podobno storili tudi mi? Medtem ko sta učenca na poti v Emavs pozorno poslušala Jezusa, je v njiju začelo goreti srce, ob tem pa se jima je razsvetlil tudi um in so se jima odprle oči. Srce je gorelo od poslušanja Božje besede

in ne zaradi rešitve konkretnega problema. Kmalu ugotovimo, da ni vse v reševanju lastnih težav, ampak da zadostuje že prisluhniti, saj srce ob tem ne ostane ravnodušno.

Prva zapoved v Stari zavezi je »Poslušaj, Izrael«; vodilo sv. Benedikta, utemeljitelja zahodnega meništvja, se začena s »Poslušaj, moj sin«; Frančišek Asiški v Pismu celotnemu redu na samem začetku brate opozarja: »Poslušajte, Gospodovi sinovi in moji bratje, in z ušesi sprejmite moje besede.« Tako težko je ustvariti prostor puščave, kjer bi nam Gospod spregovoril na srce (prim Oz, 2,16), a ravno tam nas On čaka, da nam sporoči najpomembnejše stvari. Frančišek je dve tretjini svojega življenja posvetil molitvi in kontemplaciji, in to do take intenzivnosti, da je njegov prvi življenjepisec Tomaž Čelanski ob tem izjavil: »Frančišek ni bil človek, ki je molil, ampak človek, ki je postal molitev (*Drugi življenjepis – Memoriale*, 95).

Prejšnja številka, ki je izšla na začetku poletja, je bila posvečena hvaležnosti. Izkazalo se je, da je bila ravno ta zadnja, ki jo je urejal p. Danilo Holc, ki je bil na mestu glavnega urednika revije Med nami zadnjih osem let. Na provincialnem kapitulju letos spomladi je bil p. Danilo izvoljen za tajnika in ekonoma Slovenske minoritske province. Rad bi izrazil neizmerno hvaležnost za njegovo neumorno delo, za njegov čas, za neizbrisen pečat, ki ga je v vseh ozirih dal reviji, da je po kakovosti postala kot najbolj žlahtno vino. Zahvaljujem se mu tudi za pripravljenost, da pri reviji še naprej pomaga v uredniškem odboru.

Hkrati izražam veselje in hvaležnost novi glavni urednici Doroteji Emeršič, ki ji je sv. Frančišek še posebej blizu, saj se je že pred leti pridružila Frančiškoveму svetnemu redu in v njem zelo aktivno deluje. Dorici se iz srca zahvaljujem za pripravljenost, za pogum ob vstopu v novo avanturo, za ljubezen do sv. Frančiška in za to, da bi se sporočilo asiškega ubožca še naprej širilo med asiškimi romarji, slovenskimi verniki in ljudmi dobre volje. Prepričan sem, da bo s svojimi izkušnjami in frančiškovskim zanosom oplemenitila revijo in tako pričevala za veličino naše karizme, ki vključuje v eno veliko družino redovnike, redovnice, laike in laikinje. Vsi skupaj smo namreč sinovi in hčere nebeškega Očeta in tudi sv. Frančiška Asiškega ter zato med seboj bratje in sestre.

P. Igor Salmič

Vso svojo skrb vrzite Nanj

Janja Ahčin

»Prosrite in vam bo dano« (Lk 11,9). Kolikokrat sem prosila, rotila Boga in ni mi bilo dano, iskala sem, a nisem našla, trkala, a se ni odprlo. Pozabila sem se odpirati Svetemu Duhu. Šele ko dopustim, da v meni moli Sveti Duh, molim za prave stvari. Življenje me uči, da so vse molitve k Svetemu Duhu uslišane.

Belgijski karmeličan Wilfrid Stinissen je v knjigi *Moje življenje v Tvojih rokah* zapisal: »V predani molitvi ne molim jaz sam, ampak dopuščam Bogu, da moli v meni. Jaz se moram samo zadržati na božji svetlobi. Takrat življenje in molitev postaneta igra. Biti božja violina, na katero igra Bog, je popolnoma nekaj drugega kot igrati na violino za Boga.« Sv. Frančišek je dovolil Bogu, da ga je uglasil in zaigral nanj. Položil je življenje, bolezen, preizkušnje v Božje roke. Ko živim po Božji volji, ko vse izročim, ne morem ničesar več izgubiti. Takrat mi Bog vrne stoterno. Ko je Abraham v veri in bolečini izročil svojega edinega sina Izaka na daritveni oltar, mu ga je Bog vrnil.

Bog je edini, ki izreče le besedo in ozdravljena je moja duša. Kolikokrat v molitvi ne slišim Boga. Jezusu nikoli ne morem reči: »Ti ne veš, kaj pomeni biti ranjen.« On ve. Strah, zapuščenost, razočaranje – vse to je Jezus že doživel. Ko mu pokažem svoje rane, on vstopi vanje in jih zaceli. V evharistiji prihaja Gospod k nam ranjen in žrtvovan. To je pravi trenutek, da molim: »Jezus, zaceli moje rane.«

Najbolj zares sem molila, ko je umiral moj oče. Nekaj dni pred smrtjo, ko je še lahko govoril, nas je prosil: »Tako sem potreben molitve. Molite zame.« Skupaj smo molili ob njegovi postelji. Njegova zadnja kretnja je bila poskus križa na čelo. Roka mu je omahnila na blazino. Zadnja noč je bila najtežja. Začutila sem, da oče ne more umreti, da ga nekaj veže. V nemoči in stiski sem vzela v roke njegov molitvenik. Odprl se je pri litanijah vseh svetnikov. Z mamo in s sestro Natašo smo z vsem srcem, vso dušo in vso vero molile. Bog nas je slišal, bil je tako prisoten med nami. Oče se je umiril. Molitev je spremenila in umirila tudi moje srce. S solzami v očeh sem mirno rekla očetu: »Oči, izročam te v Božje naročje, lahko odideš od nas.« Čez tri ure, ko so cerkveni zvonovi vabili k nedeljski sveti maši, je oče mirno umrl. Njegov obraz je bil tako spokojen, kot da bi se smehljaj pred Božjim obličjem. V tisti noči je bila naša družina budna in čuječa

kot še nikoli doslej. Gre za čuječnost, ki nam omogoča, da se v stiskah življenja obrnemo k Bogu, k nebeški Materi Mariji, k svetnikom in angelom varuhom. Po očetovi smrti še velikokrat slišim očetov glas: »Janja, moli!« Ko molim, nisem več sama, ob meni je občestvo vseh vernih rajnih in vseh svetih.

Pot do čuječnosti, budnosti je čisto, nenavezano srce. Sv. Frančišek v 16. opominu pravi: »Zares čisti v srcu so tisti, ki prezirajo posvetno in težijo po nebeškem ter nikoli ne prenehajo s čistim srcem in čisto dušo moliti Gospoda, živega in pravega Boga ter zreti nanj.« Čistost srca je notranja osvoboditev od vseh oseb, stvari, skrbi, žalosti, preizkušenj, ran. Je osvoboditev od navlake grehov. S. Rita Vicidomini v *Razlagi* vodila FSR piše: »Čistost srca je preprostost, iskrenost, kontemplacija, čudenje, ki ti omogoča v vsem videti Boga in v vseh ljudeh poteze njegovega sina Jezusa. Čisto srce odkriva neskončno veličino, neizmerno moč, veliko dobroto Boga in potem s sv. Frančiškom lahko zapoje: ‚Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod, Tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.‘«

Frančiškova molitev je prošnja, zahvala, kontemplacija in iskanje. Spomnimo se njegove preproste, iskrene molitve, ki jo je ponavljal vso noč: »Kdo si ti, moj Bog, in kdo sem jaz?« Bil je čuječ in buden, odprt za Boga in njegove navdihe. Za Frančiška je bila vztrajna molitev obramba pred skušnjavami, v molitvi je svoj nemir, temine duha polagal v Gospoda.

Španski karmeličan p. Miquel Marquez pravi: »Samo takrat se zares rodimo, ko je življenje osvetljeno z izkušnjo

brezpogojne ljubezni. Kontemplacija pomeni zavedati se te ljubezni.« Sv. Frančišek gre v bližino Boga do ran. Stigme so zanj znamenje, da je dobil odgovor, da je Ljubezen odgovorila.

Ko se je razdrl odnos, ki mi je bil zelo dragocen, je v to rano vstopil usmiljeni Oče. Nenadoma, nepričakovano, ne da bi ga za to prosila, iz čiste milosti, ne da bi bila tega vredna. Skrivoma, na samem, mi je v temni noči spregovoril na srce: »Ti si moja ljubljena hči, nad teboj imam veselje.« Našel me je, izgubljeno hčer, se me usmilil, me objel, poljubil in spremenil, kot da bi se na novo rodila. Tipala sem k Njemu. Najina pogleda sta se srečala. Ni me sodil. V meni je prebudil močno željo, da zapustim vse in grem za Njim, da hodiva skupaj. Sedaj vem, ljubljene ljubijo, izročajo.

»Njim, ki ljubijo Boga, vse pripomore k dobremu« (Rim 8,28). Tudi ovira, preizkušnja, rana me lahko približa k Bogu, če jo sprejemem iz Božje roke. Ko dopustim, da me Božja milost najde, nisem več sama, takrat mi Bog

pripravlja pot, takrat sem nošena od Boga. Kako resnične so besede: »Vso svojo skrb vrzite nanj, saj on skrbi za vas. Trezni bodite in budni!« (1Pt 5,7). V preizkušnji lahko naša molitev onemi, zato molimo drug za drugega. Bodimo čuječi molivci, občutljivi za stiske bližnjega. Naj naše življenje postane nenehna molitev.

Neprenehoma moliti

P. Martin Kmetec

Če je vera odnos človeka do Boga, potem je konkretni izraz tega odnosa molitev. Bog nam govori po stvarjenju, po vsakršni lepoti, ki lepša ta svet, po dogodkih, po božji besedi Svetega pisma, po hrepenenju, ki je naravno našemu človeškemu bivanju. Bog prvi nagovarja človeka, zato naj bi bila v našem življenju na prvem mestu svetopisemska božja beseda, po kateri nam Bog govori in nam izraža svojo voljo, ki ni le v tem, da izpolnjujemo njegove zapovedi, pač pa da si prizadevamo spoznati prvotnost oziroma absolutno predhodnost njegove ljubezni. Najprej je božja ljubezen in v njej ima svoj smisel vse človekovo življenje in prizadevanje, tudi molitev. Sveti Frančišek ni izdelal metodologije za kotemplacijo, njegovi spisi govorijo o življenju iz vere, o uresničevanju evangelija in hoji za Kristusom.

Frančišek nam s svojim zgledom razkriva globoki in edinstveni odnos do Boga. Življenjepisi nam ga predstavljajo kot človeka molitve: njegovo iskanje v obdobju mladostne krize se je vršilo skozi molitev; njegovo spreobrnjenje se zgodi v molitvi, čeprav pozneje prepozna Kristusa v gobavcu, torej v medčloveškem odnosu, kar je ravno tako sad molitve. Sam od svojega spreobrnjenja naprej in skozi vse svoje življenje neprestano moli: ali v osamljenih krajih, v prvih samostanih, ali pa na poteh, ki jih prehodi. V molitvi dozori tudi njegova odločitev za pridiganje in oznanjanje božjega kraljestva.

V življenjepis *Trije tovariši* (pogl. 7) beremo: »Nenadoma ga je obiskal Gospod, in njegovo srce je bilo prepolno tako velike sladkosti, da se ni mogel premikati niti govoriti; nič

drugega ni čutil kot to sladkost. Od tega trenutka naprej je prenehal častiti samega sebe; stvari, ki jih je imel rad, pa so počasi izgubile svojo privlačnost. Sprememba ni bila popolna, kajti njegovo srce je ostalo še naprej navezano na prišepetovanje sveta. Toda počasi se je osvobajal zunanosti in je navdušen ohranjal Kristusa globoko v svojem srcu; pred pogledom zavedenih je skrival evangeljski biser, ki si ga je želel prisvojiti za ceno vsakršnega svojega imetja; pogosto in skoraj vsak dan se je na skrivaj potapljal na v notranjo molitev. Čutil je privlačnost te skrivnostne sladkosti, ki je vdiral pogosto v njegovo dušo, ga silila k molitvi, tudi ko se je nahajal na trgu ali drugih javnih mestih.«

Če pazljivo preberemo besedilo, ugotovimo, da je proces spreobrnjenja Frančiška vodil od zunanosti in navideznosti sveta navznoter v srce. Značilnost izkustva je "sladkost", torej okus po Bogu in njegovi milini. Naslednja misel, ki jo najdemo, pa je vsebina njegove molitve: Kristus. V srcu je ohranjal misel na Kristusa, čustveno navezanost in ljubezen do njega. Nazadnje avtor besedila nakaže Frančiškovo vztrajnost v molitvi, torej neprekinjenost njegove molitve. Frančišek je neprestano molil, razen tega pa je molitev temeljna dejavnost, ki jo zapove svojim bratom. Ali jo vneto priporoča tudi nam?

Molitev kot hoja za Kristusom

Cilj molitve in njena vsebina je za Frančiška spoznati Kristusa in njegovo skrivnost; molitev je dejanje gledanja, videnja, pri čemer gledati pomeni ustaviti se s pogledom

na Jezusu, kakor se je on neštetokrat pred Križanim pri svetem Damjanu. Izraz "gledati" srečamo v Prvem opominu (1,20). Apostoli so "gledali" Kristusa z duhovnimi očmi, z vero, zato so v njem prepoznali Boga. Bog je tisti, ki razsvetljuje človeka (svetnike) za "spoznanje", kakor pravi Frančšek: »Kajti ti, Gospod, si luč« (Foče 2). V prvem

Opominu vabi k spoznanju resnice, torej k veri v Sina Božjega, navzočega v evharistični skrivnosti. Ko postanemo Jezusovi učenci, smo sposobni moliti "Oče naš" in vstopiti v Jezusov odnos do Očeta. Molitev se ne poraja samo z našimi naporji, ampak je delo Svetega Duha v naših srcih, kajti po njegovem delovanju se Kristus ponavzoči v našem življenju, kakor se ponavzočuje v evharistični skrivnosti. Vendar odnos do Boga ni dan enkrat za vselej kot nekaj neminljivega in nespremenljivega, pač pa kot trajni izziv in klic. Tako Kristus postaja naša pot.

Božja beseda – Kristusovo telo

Frančšek je poznal božjo besedo iz liturgije, predvsem pa iz branja, usvajal jo je v premišljevanju in kontemplaciji, da bi se približal Kristusovi skrivnosti. Dal se je prepojiti z božjo besedo, kakor o tem pričajo njegovi spisi, ki so polni navedkov iz Svetega pisma. Zanj je bila božja beseda konkretna, čista in enostavna. Potrebno jo je poslušati, usvojiti in uresničiti. Z vztrajnostjo in neprestano je premišljeval božjo besedo, da bi bolj poznal Jezusa Kristusa, predvsem ubogega in križanega (1 Cel 84). Le tako se je božja beseda mogla uresničiti v njegovem življenju. Za Frančiška in za brate je bil končni cilj življenja živeti evangelij (FVod1, 2). Slediti Jezusu pomeni uresničevati to, kar piše v evangeliju. To pomeni, da postane duhovno življenje hoja, romanje, neprestano iskanje. Od bratov Frančišek zahteva, da ohranjajo duha molitve in pobožnosti: delo naj opravljajo tako, »da ne bodo ugašali tistega duha svete molitve in pobožnosti, ki mu morajo služiti vse časne stvari« (FVod 5,2). Ali je mogoče najti v srcu prostor za Besedo brez molitve? Božjo besedo potrebujemo kakor vodo, zato si moramo z rednim branjem Svetega pisma, predvsem Nove zaveze, prizadevati, da bi božja beseda pronicala v naša srca in jih preobrazila. Božja beseda in molitev sta med seboj neločljivo povezani.

Molitev kot romanje

Moliti je treba neprestano: neprestano se vračamo k studencu, ker drugače umremo od žeje. Klasični duhovni spis, ki govori v obliki zgodbe popotnega romarja o neprestanem prizadevanju za molitev, je *Pripoved ruskega romarja*¹. Ta zgodba pripoveduje o romarju, ki je najbrž menih in skozi svoja srečanja z ljudmi različnih stanov, predvsem menihi, išče odgovor na osnovna vprašanja o molitvi. Njegovo romanje simbolično nakazuje duhovno iskanje in izpostavi vprašanja, kako neprestano moliti in kaj pomeni neprestano moliti. Izhodiščna misel dela je povabilo "Neprenehoma molite" v prvem pismu Tesaloničanom (5,17). Ali je mogoče neprestano moliti? Po eni strani je ta zgodba čudovita pripoved o *Jezusovi molitvi*, ki se glasi: »Gospod Jezus Kristus, Božji Sin, usmili se

1 *Pripoved ruskega romarja*, spremna beseda Marko I. Rupnik (Koper: Ognjišče, 2008).

mene grešnika,« in jo dolga vrsta svetih očetov na Vzhodu priporoča kot ponavljalno molitev.

Sicer molimo rožni venec; mnogokrat so ga naše matere, ki niso mogle k maši zaradi obilice dela, molile kar na polju, ko so okopavale koruzo ali obvezovale trto v vinogradu. Ravno tako je mogoče ponavljati kratke izraze iz Svetega pisma, ki postanejo sami po sebi del našega ravnanja, mišljenja in čutenja. To so zunanja sredstva, ki ustvarjajo notranje razpoloženje in dejansko povezanost z Bogom. O okusu po Bogu razlaga p. Ivan Rupnik v spremni besedi *Pripovedi Ruskega romarja*: »Jezusova molitev, ki se rodi iz ponavljanja stavkov Svetega pisma, je predvsem vstopanje v ta notranji okus Boga, ki zajame celotnega človeka.«² Moderni čas je proti ponavljanju, vendar se mu ne moremo izogniti: ponovno in ponovno sežemo po telefonu, da bi videli, ali se je kdo oglasil na Facebooku. Ponavljanje je del nas samih: biti srca, dihanje, vsakdanje življenje, zaznamovano z rutino. Kljub obilici dela je mogoče moliti rožni venec, ko smo na avtobusu, na vlakcu, ko vozimo avto ... Še veliko priložnosti je, ko nam neki trenutek oziroma položaj v življenju sam po sebi ponuja povezanost z Bogom; predvsem so to naša srečanja z revnimi, trpečimi, z otroki; s starci in mladimi. Pa tudi z ljudmi, ki jih težko prenašamo. Ponavljalna molitev kakor drugo vztrajno zaposlovanje naših misli z Bogom nas vodi k notranjemu stanju "povezanosti z Jezusom", ki bi jo vzhodni očetje imenovali *molitev srca*. To je na edinstveni način živel Francišek.

Marija je vzor neprestane molitve, ko sprejme božji glas v veri in sprejetju božje volje; ta notranja odprtost Bogu omogoči v njej delovanje Svetega Duha, da spočne Jezusa. Sveti Avguštin pravi, da je Marija spočela Kristusa najprej v srcu in šele potem v telesu. Z Jezusom je povezana na poseben način, ko ga nosi pod svojim srcem, ko ga rodi, ko ga doji, ko ga daruje v templju, ko ga tam izgubi. Tudi mi izgubljam Boga in se nam zdi daleč, nedosegljiv, nerazumljiv. Marija neprenehoma moli, ko gleda rasti svojega sina, ko se od njega poslovijo, ko mu sledi in ko ga dokončno izgubi, da bi se srečala z njim v drugačni polnosti – po vstajenju.

V duhovnem življenju se nam Bog nenehno izmika; ker je drugačen – transcendenten, zato mnogi trdijo, da ga ni ali da ga ne čutijo. Ga zavračajo in ne poslušajo. Bog ne more postati nikogaršnja lastnina, ravno zato je potrebna molitev, da ga iščemo. Samo molitev je sredstvo, s katerim ga moremo iskati in ga najti, ta pa mora biti vztrajna, kakor je vztrajno iskanje Boga samega, ki hrepeni po svojih otrocih. Molitev pomeni ostati zvest Očetovi zvestobi meni, Jezusovi zvestobi, ki je šla do smrti na križu.

In ko nam je dana milost ostati v Bogu, ostajati pred njim; v njegovi navzočnosti, smo srečni in polni upanja. Naše srce se napolni z mirom in veseljem, življenje pa dobi okus po Bogu.

Molitev je srečanje z njim, ki "je", in sicer v ljubezni, ker je ljubezen najvišje občutje mojega bivanja in ker je edino, kar bo ostalo za večnost. Molitev je dar Svetega Duha, vendar ni mogoča brez našega napora. Podobno kot pri obhajanju evharistične skrivnosti: ni evharistične brez evharističnega slavlja, brez pripravljenih darov kruha in vina, skratka brez našega življenja, ki smo ga prinesli s seboj k maši.

To, kar nas posebej navaja k zvestobi molitvi, je človeško trpljenje. Molitev se še posebej uresničuje sredi bolečine sveta – sredi porodnih bolečin stvarstva. Ta bolečina nas nenehno spremlja: naj bo naša, naših bližnjih ali bolečina ljudi, ki jih ne poznamo. Koliko naših bližnjih trpi; nujno potrebujejo molitev kakor tisti, ki v težki operaciji potrebujejo človeško kri. V molitvi za naše bližnje se izraža občestvo Cerkve. Mnogi kristjani po svetu so v nemogočih situacijah, preganjani, morda celo v smrtni nevarnosti in sedaj, ta trenutek, potrebujejo našo molitev. Molitev pomeni biti pred Bogom posrednik za naše brate in sestre; mi pa se moramo istočasno na neki način izbrisati, izginiti. Svetniki se postavljajo za zgled kot največji grešniki (sv. Francišek, sv. Dominik, sv. Gregor iz Nareka). Ne obstaja molitev učenih in modrih, temveč samo molitev ubogih. Molitev je prosjačenje – kakor vztraja Kananejka, da bi prepričala Jezusa, naj ozdravi njeno hčerko (Mt 15,21-28). Molitev pomeni biti na pragu Boga in na strani ljudi. Nenezadnje pa se molitev nanaša tudi na naše lastno trpljenje in preizkušnje.

Za sklep

Molitev je za Franciška prvenstvena oblika izročanja Bogu, kar pomeni, da z molitvijo nenehno išče božjo voljo in se z njeno pomočjo popolnoma predaja v božje roke. »Ni bil toliko človek, ki moli; ampak je bil v večji meri človek, ki je postal molitev« (2 Cel, 95). Z drugo besedo: človek, spremenjen v molitev. Ker je doživljal brezpogojno zastojnost božje ljubezni, njegovo neizmernost in konkretnost na križu, so ostale na njegovem telesu sledi njegove molitve. Vabi nas, da bi tudi v našem življenju ostale vidne sledi naše molitve, ker drugače je molitev ukvarjanje s seboj in čaščenje malikov.

2 Marko Rupnik, "Spremna beseda", v: *Pripoved ruskega romarja* (Koper: Ognjišče, 2008).

Bodite budni in čuječi

P. Milan Kos

Znamenja bodo na soncu, luni in zvezdah. Na zemlji bo stiska med narodi, v zmedi zaradi bučanja morja in valov. Ljudje bodo hirali od strahu in pričakovanja tega, kar pride nad ves svet, kajti nebeške sile se bodo majale. In tedaj bodo videli Sina človekovega priti na oblaku z močjo in veliko slavo. Ko se bo to začelo dogajati, se vzravnajte in vzdignite glave, kajti vaša odkupitev se približuje.

Varujte se, da vam srca ne bodo obtežena z razuzdanostjo, pijanostjo in življenjskimi skrbmi in da vas tisti dan ne ujame nenadoma kakor zanka. Prišel bo namreč nad obličje vse zemlje. Zato bedite in vsak čas molite, da bi zmogli ubežati vsemu temu, kar se bo zgodilo, in stopiti pred Sina človekovega.

Lk 21,25–28;34–36

Jezusove besede, ki so bile namenjene samo učencem, govorijo o koncu časov, ko sveta, kakršnega poznamo danes, ne bo več. Propad sveta bo strašen. Jezus želi povedati, da se učencem teh strašnih dogodkov ni treba prav nič bati, in jim tudi pojasni, zakaj: ko se bodo dogajale te reči, bodo videli, da se njihova »odkupitev približuje«. V paniki, ki bo zavladovala, se bodo ljudje borili za

svoja življenja. Zanje pa bo to čas osvoboditve. Obstaja samo en pridržek – učenci morajo biti budni in čuječi. Jezus želi, da jih najde pripravljene. To Jezusovo vabilo velja tudi za nas: biti moramo budni in se ozirati k Jezusu sredi opravkov in skušnjav, ki nam jih prinaša vsakdanje življenje.

Kako lahko najdemo pravo ravnovesje med »čakanjem na Gospoda, ki prihaja,« in krščanskim uživanjem dobrin, ki jih človeku nudi življenje? O tem nam je spregovoril papež Francišek 20. septembra 2017 pri katezezi med splošno avdienco. Takole je opogumljal:

Ne predaj se noči: zapomni si, da prvi sovražnik, ki si ga je treba podvreči, ni zunaj tebe, ampak je v tebi. Zato ne puščaj prostora grenkim, temnim mislim. Ta svet je prvi čudež, ki ga je naredil Bog. In Bog je položil v naše roke milost novih čudežev. Vera in upanje hodita skupaj. Veruj v obstoj najvišje in najlepše resnice. Zaupaj v Boga Stvarnika, v Svetega Duha, ki vse premika proti dobremu, v Kristusov objem, ki čaka vsakega človeka na koncu njegovega življenja. Verjemi, on te čaka! Svet hodi, zahvaljujoč pogledu mnogih ljudi, ki so odprli pre-dore, ki so zgradili mostove, ki so sanjali in verovali; tudi

kadar so okoli sebe slišali besede zasmehovanja. Nikoli ne misli, da je boj, ki ga biješ tu doli, popolnoma nekoristen. Na koncu življenja nas ne čaka propad: v nas utripa seme absolutnega. Bog ne razočara: če je položil upanje v naša srca, ga ne želi zlomiti z neprestanimi razočaranji. Vse se rodi, da bi zacvetelo v večni pomladi. Bog nas je ustvaril, da bi cveteli.

Kjerkoli si, izgrajuj! Če si na tleh, vstani! Če sediš, začni hoditi! Če te dolgočasje paralizira, ga preženi z dobrimi deli! Če se čutiš praznega in brez volje, prosi Svetega Duha, naj ponovno napolni tvoj nič. Delaj za mir med ljudmi in ne poslušaj glasu tistega, ki širi sovraštvo in spore. Ne poslušaj teh glasov. Ljudje, čeprav med seboj različni, so bili ustvarjeni za skupno življenje ... Ljubi osebe. Ljubi eno po eno. Spoštuj pot vseh, naj bo linearna ali težka, kajti vsak ima svojo zgodbo. Vsak otrok, ki se rodi, je obljuba življenja, ki se še enkrat pokaže močnejše od smrti. Vsaka prebujena ljubezen je moč preobrazbe, ki hrepeni po sreči.

Jezus nam je izročil luč, ki sveti v temi: brani jo, štiti jo. Ta edina svetilka je največje bogastvo, zaupano tvojemu življenju. Predvsem pa, sanjaj! Ne boj se sanjati. Sanjaj! Sanjaj o svetu, ki se še ne vidi, a ki bo zagotovo prišel. Upanje nas vodi v obstoj stvarjenja, ki se razprostira vse do svoje dokončne izpolnitve, ko bo Bog vse v vsem. Ljudje, ki so imeli zmožnost domišljije, so človeku poklonili znanstvena in tehnološka odkritja. Prepluli so oceane in prehodili dežele, ki jih nihče ne bi nikoli prehodil. Ljudje, ki so gojili upanje, so tudi tisti, ki so premagali suženjstvo in na to zemljo prinesli boljše življenjske razmere. Bodi odgovoren do tega sveta in do življenja vsakega človeka. Pomisli, da je vsaka krivica do reveža odprta rana, ki zmanjšuje tudi tvoje dostojanstvo. Življenje se ne neha s tvojim bivanjem. Na ta svet bodo prišle druge generacije, ki bodo nasledile našo in tudi mnoge druge.

Vsak dan prosi Boga za dar poguma. Zapomni si, da je Jezus za nas premagal strah. Naš najbolj nezanesljivi sovražnik ne more nič proti veri. In ko se boš znašel prestrašen pred kakšno življenjsko težavo, se spomni, da ne živiš samo za samega sebe. S krstom je bilo tvoje življenje že potopljeno v skrivnost Trojice in ti pripadaš Jezusu. In če se te nekega dne polasti strah ali pa boš mislil, da je zlo preveliko, da bi se ga izzvalo, preprosto pomisli, da Jezus živi v tebi. On je, ki želi s svojo krotkostjo po tebi poraziti vse človekove sovražnike: greh, sovraštvo, hudodelstvo, nasilje, vse naše sovražnike. Vedno imej pogum za resnico. A zapomni si: nisi boljši od nikogar. Četudi si ostal zadnji, ki veruje v resnico, zaradi tega ne zbeži pred družbo ljudi. Četudi živiš v tišini samotišča, v srcu ohranjaj trpljenje vsakega bitja. Si kristjan. In v molitvi vse izroči Bogu. Neguj ideale. Živi za nekaj, kar presega človeka. In če bodo nekega dne ti ideali od tebe terjali zasoljeno ceno, jih nikoli ne nehaj nositi v svojem srcu. Zvestoba doseže vse.

Če se zmotiš, vstani: nič ni bolj človeškega kot delati napake. In te iste napake zate ne smejo postati zapor. Ne bodi

ukleščen v svoje napake. Božji Sin ni prišel za zdrave, ampak za bolne: torej je prišel tudi zate. In če se boš še zmotil v prihodnosti, ne boj se, vstani! Veš, zakaj? Ker je Bog tvoj prijatelj. Bog je tvoj prijatelj! Če te zajame bridkost, trdno veruj v vse osebe, ki še vedno delajo za dobro: v njihovi človečnosti je seme novega sveta. Srečuj se z osebami, ki so ohranile srce otroka. Uči se iz začudenosti, neguj čudenje! Neguj čudenje!

Naj povzamem kristjanovo vodilo čuječnosti in bedenja: **Živi, ljubi, sanjaj, veruj!** Ob tem tudi moli: »Pridi, Gospod Jezus!« Skušaj to redno moliti v raznih okoliščinah in ob srečanju z različnimi ljudmi. Tako boš pospešil Jezusov prihod in širil njegovo kraljestvo na zemlji.

INVENERIT VIGILANTES

Našel jih bo budne (prim. Lk 12,37)

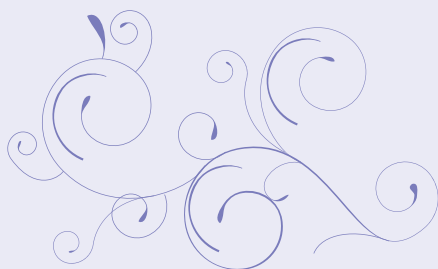
Čuječe nas je našel naš Gospod,
pripravljene, s svetilko mi v rokah –
izgube, niti smrti ni nas strah –
varljivih smo se varovali zmot.

Prejemali dražje od zlata dobrot:
prejeli – kar prosili smo v željah –
ostali zvesti smo na vseh stezah,
ni zmedla se v skušnjavah naša pot.

Gorečo luč nosili smo med svet,
prižigali smo božjo plamenico
in jezik naš oznanjal je modrost.

Do poznih naš spomin ostane let,
trudili smo za večno se resnico,
ohranjala nas njena je svetost.

Zdenka Serajnik

Lepa Suzana

P. Milan Holc

Lepa Suzana, avtor slike je Jacopo Tintoretto (1518-1594)

*O »Večni Bog,
ki poznaš, kar je skrito,
in vse veš, preden se zgodi,
ti veš, da sta lažnivo pričala proti meni.
Glej, zdaj umrjem,
čprav nisem storila ničesar,
za kar me ta dva zlobno dolžita.«
In Gospod je uslišal njen glas.*

Pričujočo molitev, ki privre iz srca na ustnice lepe judinje Suzane v njeni hudi stiski – šlo je pač za »biti in ne biti« – najdemo v 42. in 43. vrstici 13. poglavja Danielove knjige. Danielovo knjigo, katere devterokanonični del, ohranjen samo v grškem jeziku, predstavljajo Azarijev psalm in pesem treh mladeničev (Dan 3,24–90), zgodba o Suzani (pogl. 13) in zgodbi o Belu in zmaju (pogl. 14),

grško in latinsko Sveto pismo uvrščata med štiri velike preroke.

Pripoved o Suzani in Danielu lahko zagotovo uvrstimo med najbolj priljubljene v Stari zavezi. K njeni popularnosti so prispevale različne komponente. V prvi vrsti je to zagotovo vsebina z dramatičnim dogajanjem in čudovitim razpletom, ki ga zaznamuje zmagoslavje nedolžnosti. K temu lahko prištejemo še ironični opis dveh starešin, sodnikov ljudstva, nasproti katerima pisec postavi lik modrega mladeniča, ki razreši zapleteno situacijo, v kateri se je znašla nedolžna žrtev.

Ozadje zgodbe sloni na t. i. ljudski modrosti, ki jo v veliki večini zasledimo v Knjigi pregovorov ter pobožnosti Knjige psalmov. Scenarij je mala judovska skupnost v diaspori, kjer sta na prvem mestu strah božji in življenje po Mojzesovi postavi; ne manjkajo pa tudi materialne dobrine. Skupnost vodijo in združujejo bogaboječi Judje, med katerimi posebej izstopa Suzanin mož Jojakim.

Kdo je bila Suzana?

V Babilonu živeči bogat in ugleden mož, Jojakim po imenu, si je vzel za ženo bogaboječo Hilkijájevo hčer, ki ji je bilo ime Suzana. Od svojih staršev je prejela odlično vzgojo in pouk v Mojzesovi postavi. Bila zelo lepa, privlačna in srečno poročena. V Jojakimovi hiši, ob kateri je bil vrt z bogatim rastlinjem in bujnim zelenjem, kjer tudi ni smelo manjkati vode, so se pogosto zbirali Judje različnih stanov in poklicev. Nekega dne sta se med gosti znašla dva sodnika, o katerih pa je Gospod govoril: »Krivica je izšla iz Babilona, od starešin, sodnikov, o katerih so mislili, da vodijo ljudstvo« (prim. Dan 13,5). Sodnika sta bila dobesedno strastno zaljubljena v Jojakimovo ženo Suzano in sta iskala, ne vedoč drug za drugega, ugodno priložnost, da bi jo zapeljala.

Nekega toplega poletnega dne, ko je bila hiša polna gostov, se je Suzana, kot običajno, odšla kopat na vrt. Odpustila je dekli spremljevalki in to je bila odlična priložnost, da bi sodnika mogla zadostiti svojemu poželenju. Nemudoma sta stopila iz svojih skrivališč, od koder sta jo opazovala s poželjivimi pogledi. Če ne bo privolila, sta imela pripravljeno zvijačo obtožiti jo prešuštva z nekim mladeničem, ki je ob njenem prihodu pobegnil. Po Mojzesovi postavi je bilo prešuštvo greh, za katerega je bila predpisana smrtna kazen: »Če najdejo koga, da je ležal pri omoženi ženski, naj umreta oba: moški, ki je ležal pri ženski, in ženska« (5 Mz 22,22; prim. tudi 3 Mz 20,10; Jn 8,4–5).

Suzana je bila trdno odločena, da ne bo popustila nizkotnim željam sodnikov. Raje sprejme nase vse posledice krivičnega obrekovanja ter gotovo smrt, kakor da bi se pregrešila zoper Boga. Težave so bile še toliko večje, ker so Suzano vsi spoštovali in nihče ni podvomil v njeno nedolžnost. Zato je bilo za vse zbrane v hiši pravo presenečenje, ko se je z vrta zaslislalo vpitje. Gostje z gostiteljem vred so nemudoma planili skozi stranska vrata, da bi videli, kaj se zunaj dogaja. Ko sta jim sodnika povedala izmišljeno zgodbo o gospodarjevi ženi, je bilo vse po vrsti sram zaradi Suzane, o kateri se kaj podobnega ni nikoli slišalo.

Suzana pred sodno srenjo

Že naslednje jutro se je ob Jojakimu zbralo ljudstvo. Prišla sta tudi oba sodnika, polna sovraštva in grešnih namenov zoper Suzano, da bi jo obsodili na smrt. Vpričo ljudstva sta zahtevala, da jo pripeljejo pred starešine ljudstva. Sodnika sta sredi množice položila svoje roke na njeno glavo, kar je pomenilo smrtno kazen s kamenjanjem. In medtem ko je Suzana z nedolžnim pogledom proti nebu molila, sta izprijenca ponavljala svojo izmišljeno sodbo zoper njo. Zbor je verjel lažnemu pričanju, ker sta sodnika uživala določeni ugled, in obsodili so jo na smrt.

»Ubožec je klical in Gospod ga je uslišal«

Polna zaupanja je tudi tokrat Suzana molila k svojemu Gospodu, ki pozna skrivnosti človeškega srca. In Gospod je uslišal njen glas. Ko so jo peljali k usmrtni, je

Bog obudil svojega duha v mladeniču, ki mu je bilo ime Daniel. Ta je z močnim glasom vpil in klical proti srenji nedolžnost nad krvjo žrtve. Začudena množica se je spraševala, kaj naj vse to pomeni. Obrnili so se torej k Danielu in ga prosili, naj jim stvar pojasni. Daniel pa je stoje mirno odgovarjal, kako nespametno ravnajo, ko brez kakršnekoli preiskave in brez zanesljivega spoznanja obsojajo na smrt nedolžno Izraelovo hčer.

Sodba je Božja – Danielova modrost

Množica se je nemudoma vrnila, da ponovno odloča o Suzaninem primeru. Daniel je najprej zahteval, da izprijena sodnika ločijo med seboj. Najprej je poklical enega in ga nagovoril: »Od zlih dni postarani, zdaj so prišli na dan tvoji grehi, ki si jih poprej delal, ko si izrekal krivične sodbe. Nedolžne si obsojal in krive oproščal, čeprav Gospod govori: ‚Nedolžnega in pravičnega ne ubijaj!‘« Potem je nadaljeval in ga vprašal, če je vse res, kar je pričal, in da naj pove, pod katerim drevesom je videl Suzano z mladeničem v vrtu. Sodnik je rekel: »Pod mastiko« (gr. *shinos*). Nakar je Daniel odgovoril: »Prav, zoper svojo glavo si se zlagal. Božji angel je že dobil od Boga naročilo, naj te razkolje po sredi« (gr. *shizein*). Nato je Daniel ukazal privedi drugega. Tudi tega je pokaral in mu dejal: »Seme Kánaanovo in ne Judovo. Lepota te je preslepila in poželenje je sprevrnilo tvoje srce ... Zdaj mi torej povej: pod katerim drevesom si ju zalotil, da sta se pečala drug z drugim?« Ta je rekel: »Pod hrastom« (gr. *prinos*). Daniel mu je odvrnil: »Prav, tudi ti si se zlagal zoper svojo glavo. Božji angel že čaka z mečem, da te prereže po sredi (gr. *priein*) in vaju tako iztrebi« (prim. Dan 13, 52–59).

Avtor grškega besedila je uporabil besedno igro z asonancami pri besedah, ki označujejo drevo in kazen. Na ta način je Daniel z močjo svoje modrosti in pravičnosti razkrinkal sprevržena sodnika. Po pravični sodbi ju je izročil ljudstvu, da so ju po Mojzesovi postavi usmrtili, obenem pa je rešil lepo in pobožno Suzano, ki zagotovo simbolizira neminljivi in trajni ideal zakonske zvestobe za vse rodove na zemlji. V širšem pomenu svetopisemskega izročila pa zaradi teh kreposti predstavlja celotno judovsko skupnost, ki je in ostaja zvesta svojemu Bogu, tudi za ceno mučeništva. Suzanin lik svetemu piscu polarizira simpatije judovskega občinstva, ki si ne sme dovoliti lahkomišelnega obsojanja ali obsodbe svojega bližnjega. Sodba je vedno Božja.

Vse je milost

Sestre klarise

Duhovni sadovi 40-letne navzočnosti sester klaris v Sloveniji

»Pred štiridesetimi leti je Gospod čudežno obnovil red svete Klare v naši domovini, kjer se je v preteklosti skoraj pet stoletij dvigala k Bogu hvalnica iz sedmih klariških samostanov. Ko premišljujemo o čudovitem Božjem načrtu vrnitve klaris, lahko samo strmimo, »kako nedoumljivi so Gospodovi sklepi in neizsledljiva njegova pota« (Rim 11,33), in se kleče zahvaljujemo ...

Leta 1978 so po skoraj dvestoletni odsotnosti prišle v Slovenijo tri sestre klarise – Slovenke. Pripeljal jih je takratni frančiškanski provincial p. Polikarp Brolih. Prišle so iz urejenega samostana v Zagrebu v popolno negotovost v Nazarje, v »uboštvo brez privilegijev'. V neomajni veri in velikem zaupanju v Božjo previdnost so po zgledu svete Klare pogumno zavihale rokave in takoj začele delati »v popolnem prepuščenju Gospodovemu Duhu – kakor je storila tudi Marija ob oznanjenju – s tistim duhom uboštva, ki nas izprazni vsega, razen preprostega pogleda, zazrtega v Boga« (sv. Janez Pavel II.). S pomočjo domačinov in drugih dobrotnikov so zgradile samostan; delale so v lastni režiji, veliko tudi same. Molile so, verovale, vse

izročile Bogu in Mariji, zaupale in vztrajale v življenju po izvirnem Vodilu svete Klare. In Bog je samostan tudi napolnil!

»Iz treh sester so v štirih desetletjih zrastle trije samostani.« Bog je pošiljal nove sestre, zlasti po smrti s. Imakulate, ki je veliko molila za duhovne poklice. Tako smo lahko leta 2000 – ob 700-letnici prihoda prvih klaris na

slovensko ozemlje – odprle samostan v Dolnicah pri Ljubljani, v jubilejnem Klarinem letu ob 800-letnici našega reda pa je zagorela še tretja Klarina svetilka v samostanu Marije Matere Cerkve v Turnišču.

Sadovi niso naša zasluga, ampak so dar Božje milosti. Vse je milost! Mi smo dolžni le čim zvesteje izpolnjevati Božjo voljo ...

Iz vseh treh samostanov se nenehno (vseh 24 ur dnevno) dviga hvalnica Gospodu v imenu našega naroda in vse Cerkve, pa tudi prošnja za mir in da nam Gospod »po priprošnji Kraljice Slovencev milostno ohrani vero, dom in rod«.

Trdno verujemo, da Gospod uslišuje naše molitve in molitev vseh, ki so (ste) povezani z nami v veliko duhovno družino. Za nas je neizmerni dar, da smemo biti ob Gospodovem tabernaklju vse dneve in noči in da smemo kakor sveta Klara »nenehno pošiljati ‚zahvalo‘ k Bogu v svoji molitvi, hvali, prošnji, priporočanju, v darovanju in žrtvah« (sv. Janez Pavel II.).

Tudi v prihodnje ostanimo povezani v molitvi, v zavesti, da »kjer sta dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz sredi med njimi« (Mt 18,20). Takšna molitev obrodi sadove, tako omogočamo Jezusu, da vstopa med naše brate in sestre, od katerih so se mnogi tako zelo oddaljili od Njega, ki je Smisel in Cilj življenja, da blodijo, v temi in smrtni sencí brez pravega cilja, brez luči, brez veselja ... Skupaj jim prinašajmo Kristusa – Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, Kristusa, ki je Dobrota, Usmiljenje, Ljubezen ... ki je polnost življenja, ki je Življenje sâmo.

Življenje z Gospodom je velika dogodivščina

Pogovarjala se je Doroteja Emeršič

Rim, november 2017. Generalni kapitelj OFS. Sedimo v veliki predavalnici papeškega zavoda Seraphicum. Ravno se odvija skupno srečanje, komentarji in razprave o poročilih mednarodnega vodstva in načrtovanje dela za naslednja tri leta. Večkrat vstane mlado dekle kratkih črnih las in samozavestno komentira in daje predloge. Nato sede zraven mene, me negotovo pogleda in vpraša: »Sem dobro povedala?« To je **Monika Midveryté**, predstavnica narodnega sveta Frančiškovega svetnega reda iz Litve. Med nekajurno vožnjo, ko smo se peljali na duhovni izlet na Subiaco, sediva skupaj na avtobusu in se pogovarjava. Ne o vremenu ali hišnih ljubljenceh, ampak o življenjskih vprašanih mladega dekleta. Zelo lep pogovor.

Kaunas, Litva, avgust 2018. Monika sprejema delegate, ki prihajamo iz cele Evrope. Razlaga nam, kje so prenočišča, kje bomo jedli, kako pridemo v cerkev ... Pri bogoslužju poje v vrhunskem zboru, ki nam je vse dni bogatil srečanja v cerkvi in v dvorani. Med vožnjami z avtobusom po širni Litvi je ravno na našem avtobusu – suvereno razlaga, kod se vozimo, opozarja na znamenitosti. Prisluhne vprašanjem, z veseljem pomaga pri težavah ... Sprašujemo se, ali sploh česa ne dela. Pri tem pa ni sama. Okrog sebe ima čudovito skupino zagnanih deklet in fantov, vidi se, da je med njimi poseben odnos ljubezni. Hvaležna sem, da sva se spoznali. Septembra, ko je papež Francišek obiskal Litvo, pa sem jo videla na televiziji, kako je pričala pred svetim očetom. Takrat me je prešinilo: »To dekle bi nam lahko povedalo veliko lepega.« Z veseljem je privolila v »pogovor«, ki je seveda potekal po elektronski pošti.

Monika, tvoja domovina je zelo daleč od Slovenije (1480 km). Slovenci ne vemo veliko o Litvi in njeni zgodovini. Zato te prosim, da nam najprej nekoliko predstaviš svojo deželo, potem pa še družino in sebe.

Litva je majhna dežela ob Baltskem morju. Letos (2018) praznujemo 100-letnico ponovne vzpostavitve države. Leta 1918 smo razglasili neodvisnost od carske Rusije, vendar so nas leta 1940 okupirali Sovjeti, njihova oblast je trajala kar 50 let. Toda Litovci se nikoli niso predali in tako smo bili prvi v baltski regiji, ki smo razglasili neodvisnost od Sovjetske zveze. Danes je Litva v NATU in Evropski uniji, slovi po proizvodnji laserjev, po dosežkih v komunikacijski tehnologiji, mnogo mladih iz tujine tukaj študira medicino. Posebej zanimiv študij je litovskega jezika, ker je zelo star in povezan s sanskrtom.

Monika s krščencem in njegovim bratom

Rodila sem se leta 1988, ravno še v prejšnjem sistemu, vendar sem zrastle v svobodni deželi. Sem prvorojenka, imam še enajst let mlajšo sestro. Moja starša sta bila alpinista in sta se spoznala pri plezanju. Oče je umrl pred petimi leti.

Kot starši tudi sama rada plezam, potujem, kolesarim, amatersko igram odbojko, rada plešem narodne plese, pojem, igram kitaro. Zelo malo sem doma, skoraj vedno v kakšni akciji. Nisem tiste vrste mladenka, ki bi ves svoj prosti čas preživela v cerkvi ;-). Vendar pa poskušam iti k sveti maši vsaj vsak dan ob koncu tedna.

V službi sem v kuriji manjših bratov frančiškanov, zaposlena sem kot koordinatorka komunikacij v njihovi provinci in pomagam provincialnemu ministru, kjer pač potrebuje pomoč. Končala sem študij okoljskega inženiringa in diplomirala iz novinarstva.

Midve sva se prvič srečali v Rimu na generalnem kapitulju OFS. Tja si prišla kot predstavnica OFS Litve. Presenečena sem bila nad tvojim pogumom, ni bilo videti, da bi imela tremo,

ko si posegala v razprave in zelo zrelo razmišljala in utemeljevala svoje predloge. Mislila sem si: ta mlada Frančiškova sestra je morala imeti zelo dobro vzgojo v svojem krajevnem bratstvu. Kakšna je bila vzgoja v FRAMI, kako vlogo je imel vaš DA?

Zelo sem vesela, da sem začela svojo pot poklicanosti v Frančiškovi družini pri Frančiškovi mladini (odslej FRAMA; angl. kratica YOUFRA, Litovci rečejo YOUPRA). Ko sem izrekla prvo zaobljubo, sem bila stara 18 let. Pripadala sem prvi generaciji, ki je izvolila narodni svet in sprejemala statut. Navadno so začetki polni veselja, razgibani in navdušeni. Isto je bilo s FRAMO v Litvi. Imeli smo veliko dejavnosti, služili smo potrebnim, hodili smo na duhovne vaje in romanja. Od 2009 do 2012 sem bila članica NS FRAME, od 2012 do 2015 sem služila kot narodna predsednica. Skupaj z drugimi brati in sestrami sem morala skrbeti za vzgojo in uradne dokumente FRAME. Od 2012 do 2015 sem bila poleg tega še članica narodnega sveta OFS (najprej kot predsednica FRAME, in pozneje kot odgovorna za vzgojo v OFS). Tako sem bila vključena v ustvarjanje programa za vzgojo, v sprejemanje narodnega statuta itd. V svojem krajevnem bratstvu nisem sprejela prav veliko vzgoje, vendar sem se učila »iz prakse«. Še vedno se moram naučiti veliko reči.

Monika na obisku pri Juozasu Jakavonisu - Tigru, ki je bil osem let zaprt v Sibiriji, in njegove žene

Zdaj si sestra OFS z zaobljubo. Kako vidiš sebe v prihodnosti? Zdaj si še sama, ali ne? Kaj če tvoj bodoči mož ne bo videl sebe v frančiškovskem načinu življenja? Večkrat se zgodi, da v takem primeru prvi kar naenkrat izhlapi iz OFS.

V tem trenutku sem še sama. Ko sem se pridružila OFS, sem bila stara 24 let. Takrat sem izrekla trajno zaobljubo. Svojega življenja si ne predstavljam brez Frančiškove družine. Želim se poročiti in ustvariti družino, vendar si ne predstavljam, da bi se zaljubila v nekoga, ki bi nasprotoval Cerkvi ali ne bi spoštoval moje izbire. Ni nujno, da bi bil moj bodoči mož OFS, ne, morda bo pripadal kaki drugi skupnosti in bova pač usklajevala te zadeve, vendar OFS je moja identiteta. Želim si, da bi me bodoči mož ljubil takšno, kot sem.

Monika s FRAMO in animatorko Veronico v Keniji

Avgusta 2018 je v Litvi potekal 3. kongres OFS in FRAMA. Zelo si bila vključena v pripravo srečanja. Občudovali smo tebe in vse tvoje sodelavce zaradi organizacijskih in drugih sposobnosti. Čutili smo, da je poleg vaše angažiranosti še nekaj, kar vas je gnalo in vam dajalo moči, veselja, ki se je pretakalo na vse udeležence kongresa. Povej nam kaj o ozadju, o tem, kako so bratje in sestre z molitvijo podpirali delo kongresa.

Objem papeža

Da, prav imaš, na kongres smo se pripravljali z molitvijo. Najbolj nas je povezal romanje ikone Kraljice Frančiškove družine, ki je pred kongresom obiskala vsa krajevna bratstva OFS in FRAME v Litvi in tudi vsa praznovanja. Brate in sestre v krajevnih bratstvih smo prosili, naj molijo rožni venec za kongres in prosijo za pomoč Svetega Duha. Devet dni pred začetkom smo molili devetdnevnično na čast Svetemu Duhu. K molitvi devetdnevnične smo povabili tudi vse udeležence kongresa po vsej Evropi.

Glede na to, koliko časa in napora ter žrtev smo morali vložiti v ta dogodek, sem bila prepričana, da ne bo dovolj, če bo kongres zgolj prijetno druženje, zabava. Zato sem prosila Gospoda: »Prosim, dragi Bog, pošlji svojega Duha, obnovi nas, opravi svoje delo, sicer bodo vsi naši naporji brez pomena.«

Zelo sem srečna, ker se je med kongresom čutila prisotnost Svetega Duha. Gospod je bil z nami. Eden izmed dokazov za to so bili tudi odnosi med člani organizacijskega odbora. Kljub utrujenosti in nekaterim nepričakovanim spremembam ni bilo preprirov ali napetosti, vsi smo služili in si medsebojno pomagali v duhu veselja.

Resnično, to vaše veselje je bilo nalezljivo. Povej, ali se že kažejo kaki konkretni sadovi?

Moja duša je polna veselja, ker vidim, da se je molitveno življenje v evropski Frančiškovi družini poglobilo. Ikona – Kraljica Frančiškove družine je začela svojo pot po Evropi v Ukrajini. (Sporočite nam, če želite, da bi prišla tudi k vam, v Slovenijo.) Na Facebook strani Regina Familiae Franciscanae lahko vidimo, kako srečni in navdušeni so bratje in sestre v krajevnih bratstvih v Ukrajini (velikokrat tudi bolni in ostareli), ko jih obišče Božja Mati in se čutijo povezani z veliko Frančiškovo družino. Pravi jo, da na ta način čutijo pripadnost. Ikona bo nadaljevala pot v Latvijo, kamor bo prispela 18. novembra – na dan

spomina na osvoboditev Latvije. Nato bo odšla v Švico in potem na Slovaško.

Srce mi poje tudi zaradi velikega uspeha socialne pobude Studenec za Afriko (Well4Africa). Zbrali smo že 51.000 evrov in bomo lahko pomagali vsem trem skupnostim, kjer smo nameravali izkopati studence. Začenjajo se dela v Ugandi in Malaviju. Veliko časa nam vzame priprava dokumentacije, ker je treba vse natančno opraviti, vendar bodo rezultati kmalu vidni. Vas bomo sproti obveščali! Pogovarjala sem se s predsedstvom CIOFS in smo se dogovorili, da bo Well4Africa trajni projekt OFS.

Vemo, da med sovjetsko okupacijo Litve v državi ni bilo verske svobode. Kljub temu se je vernost med ljudstvom ohranila. Povej nam, kako je litovsko ljudstvo ohranilo vero, saj se za katoličane izreka kar 77 odstotkov Litovcev.

Takrat me še ni bilo na svetu, vendar iz pripovedovanja, literature in dokumentov vem, da je bila zelo živa podtalna Cerkev. Duhovniki, redovnice in laiki so skrivaj tiskali list Kronika Katoliške cerkve v Litvi in ga pošiljali v Ameriko, da bi svetu povedali o zločinih proti Cerkvi v Sovjetski zvezi. Mnoge žene in duhovniki so otroke skrivaj pripravljali na zakramente. Babice in dedki so vnuke poučevali v veri. Vedno pa so ljudje romali v romarska svetišča, kot na primer v Šiluvo, kjer smo bili tudi v času kongresa. Tam je bilo prvo prikazovanje Device Marije v Evropi. Sovjetski vojaki so nadlegovali in zapirali romarje, vendar so se le-ti vedno znova vračali. Na ta način so se borili za svojo vero.

Po osvoboditvi je bilo med ljudmi veliko navdušenja in zagona, leta 1993 je prinesel še več poguma obisk papeža Janeza Pavla II. Pozneje pa se je ta zagon umiril in vidimo, da se čutijo posledice 50-letnega ateističnega režima, ki je vladal v naši državi.

Monika, naj zaključim svoja vprašanja z zadnjim dogodkom: videli in slišali smo lahko tvoje pričevanje med papeževim obiskom v Litvi. Ganjeni smo gledali, kako sta se objela. Povej nam, za tiste, ki tega niso videli, kaj si povedala v svojem pričevanju in kako si se počutila, ko si praktično vsemu svetu spregovorila o zelo osebnih rečeh. Na koncu sta se s svetim očetom toplo objela. Kako je bilo?

Rekli so mi, naj pripravim pričevanje o svojem življenju, o tem, kako ga je Jezus spremenil in mi dal upanje.

Povedala sem, da so me vzgajali v katoliški veri, moja babica me je učila moliti, ko sem bila še čisto majhna punčka. Vedno sem verjela v Boga v svojem srcu, vendar me tista vera ni spremenila. Med odraščanjem je bilo v naši družini zelo težavno. Dohodkov ni bilo, oče je poskušal narediti samomor, še za hrano nismo imeli denarja. Z očetom se nikakor nisva razumela, velikokrat me je tepel, tudi po obrazu. Prav sovražila sem ga. V puberteti sem bila jezna, polna sovraštva, razočarana, želela sem si, da bi imeli več denarja. In potem je nenadoma prišel v moje življenje Jezus. Vključila sem se v frančiškansko župnijo, potem v FRAMO, začela obiskovati reveže,

Monika v gorah

prizadete otroke in mladostnike na obrobju. Pri osemnajstih sem ugotovila, da če hočem biti kristjan, ne morem sovražiti svojega očeta. Pri spovedi mi je neki frančiskan za pokoro naložil prositi svojega očeta odpuščanja za vse, kar sem mu slabega storila v svojem življenju. Ta izkušnja mi je spremenila življenje. Sovraštvo je izginito. Pozneje je oče trpel zaradi odvisnosti od alkohola, kradel nam je denar in nazadnje pred petimi leti storil samomor. Ampak Jezus je bil v vseh teh težkih trenutkih z nami, to lahko rečem z gotovostjo. Storil je, da sem danes srečen človek. Ljubim življenje, našla sem radost v služenju drugim, nič več si ne želim bogastva. Pri Frančiškovi družini pa sem doma.

Od svojega spreobrnjenja naprej ugotavljam, da Božje delo v mojem življenju ni moja last. Ne morem ga pripisati sebi. Zaradi tega z veseljem govorim o svoji veri in Božji milosti ter pričujem o tem že od vsega začetka, na romanjih, na izletih ... Tudi tokrat, ob papeževem obisku, je bilo tako. Pravzaprav se je vse začelo letos spomladi. Neka mlada redovnica me je prosila, naj napišem pričevanje o upanju »za pripravo na papežev obisk« (glavna tema je bila: Jezus Kristus – naše upanje). Napisala sem ga, kljub temu da sem takrat občutila hudo sušo v duši, bila sem v globoki krizi. Ob njeni prošnji sem

se nasmehnila sama v sebi – Jezus, ti me želiš spomniti, kaj vse si že storil v mojem življenju in da si vedno zvest. Pozneje sem dobila sporočilo: »Čestitam, tvoje pričevanje je bilo izbrano, govorila boš pred papežem.« Ni me vprašala, če si to želim ali ne. Doživetje je bilo res dragoceno.

Dva meseca pred pričanjem sem vroče molila k Svetemu Duhu, prosila Gospoda, naj on govori v meni, ker sem se močno zavedala, da se ne morem dotakniti človeškega srca. Kako bi mogla to storiti, saj v kratkih petih minutah lahko odkrijem samo majhen delček svojega življenja, kot nekak izvleček? Poleg tega pa moja zgodba sploh ni nekaj posebnega, mnogo ljudi veliko bolj trpi v življenju kot jaz. Prosila sem torej Svetega Duha, naj bo z menoj in mi pomaga. Čutila sem njegovo prisotnost in mir v srcu, ko sem stala na odru.

Na koncu sem prosila Svetega Očeta, naj me objame, in me je. Potem mi je dal darilo – rožni venec. V španščini sem mu povedala, da imam tudi jaz darilo zanj in da ga čaka na nunciaturi. Tam sem pustila skodelico z napisom »Studenec za Afriko« - »Well4Africa« in pismo z razlago naše človekoljubne pobude. Pozneje mi je nadškof Vilne povedal, da je papež Frančišek iskal moje darilo in ga našel med mnogimi dragocenostmi s cele države. Ali ni to čudovito?

Monika, toliko lepega si doživela v svojem razmeroma kratkem življenju. Za kaj pa si Bogu najbolj hvaležna?

Zelo sem Mu hvaležna za to, da mi je dal veselje in upanje, da lahko ljubim svoje vsakodnevno življenje. Hvaležna sem za frančiškovski poklic in za Božje navdihe. Vidim, da so besede sv. Pavla zelo resnične: »Njemu pa, ki more po moči, katera deluje v nas, v vsem napraviti neznanstvo več od tega, kar prosimo ali mislimo« (Ef 3, 20). Življenje z Gospodom je velika dogodivščina – nikoli ne postane dolgočasno.

BREZMADEŽNA

V Marijini šoli

Čuječnost: VERA IN ZAUPANJE

»Blagor ji, ki je verovala, da se bo izpolnilo, kar ji je povedal Gospod!« Lk 1,45

To je del Elizabetinega vzklika, ki v Mariji prepozna vero in zaupanje v Božje delovanje. Vera je velik Božji dar. Ta dar je prvi blagor tistemu, ki veruje v obljubo in hodi v zaupanju po poteh našega Gospoda. Mar ni to čuječnost? Vera in zaupanje.

Mnogo lažje bomo hodili skozi življenje, če se bomo zapali in priporočali naši Materi in Devici. Njej je zaupano oskrbništvu Božjega usmiljenja. Marijina volja je enako volji Boga. In kadarkoli se ji posvetimo, postanemo v njenih rokah – kakor je ona v Božjih – ORODJE BOŽJEGA USMILJENJA. Prepustimo se njenemu vodstvu, njeni materinski roki. Če nas bo ona vodila, bo naš čolnič življenja varno plul po morju življenja. Marijini prazniki nas spominjajo, za kako visoke cilje in kakšno neminljivo srečo je Bog ustvaril človeka. Seveda, če je človek le pripravljen sodelovati z Njim. Bodimo čuječi, odprti in pustimo se obiskati darovom Svetega Duha.

P. Toni Brinjavc

Vojska Brezmadežne v Turnišču

V mesecu maju smo po skoraj triletnem zorenju tudi v Turnišču začeli z gibanjem Vojske Brezmadežne, ki se mu je pridružilo 140 novih članov.

Rečemo lahko, da je stvar počasi zorela. Častilci Marijinega brezmadežnega srca smo se zbirali vsako prvo soboto v mesecu in se v nekaj letih oblikovali v občestvo, ki moli, in podobno kot Marija v sebi nosi in ohranja Božjo

besedo. S tem nadaljujemo tudi v prihodnje. Romarski shod je zastavljen v štirih delih: najprej pred Najsvetejšim molimo rožni venec in po fatimskem vzoru razmišljamo o vsaki skrivnosti – s tem, duhovno gledano, delamo družbo Mariji. Sledi sveta maša z močno homilijo, ki prek Božje besede osvetli katerega od vidikov duhovnega življenja. Procesija s svečkami, ki jo izvedemo za Marijinim kipom, ima svoj pomen. Če Marijo imenujemo Skrinja zaveze, lahko hitro najdemo povezavo s Svetim pismom in osvajanjem Jerihe. Izraelci so nosili skrinjo zaveze in tako je padlo obzidje ... Podobno tudi naša procesija izraža intenzivnost prošnje Bogu in priprošnje Materi in Devici. Med hojo pojemo litanije Matere Božje. Procesija se sklene v cerkvi, kjer poromamo še okrog Marijinega oltarja. Tudi to ima svoj pomen. Ko človek simbolno stopa okrog tega oltarja, na pot povabi Marijo, da s svojo zgodbo odgovarja na naša življenjska vprašanja in situacije. Vsaka prava marijanska pobožnost nas slej ko prej pripelje do Kristusa. Tako naše čaščenje končamo z osebno molitvijo pred Najsvetejšim, z molitvijo za notranje ozdravljenje, ki se največkrat razvije v intimni odnos s Kristusom, njegovo bližino in odrešitvenim delom.

Romarski shod oblikuje in ohranja častilce brezmadežnega Marijinega srca. Tako smo na tem svetu kot Vojska Brezmadežne, skupaj z Marijo v duhovnem boju, močnejši.

S. Ž.

Praznik Marijinega brezmadežnega spočetja

Po grehu je med Bogom in človekom zazeval velik prepad. Človek se je začel umikati od Boga in s tem se je razdalja med njima še povečala. A Bog je posegel in prišel do človeka. Ni prišel kot vzvišeni, kot veliki, kot sodnik ... Prišel je kot preprost otrok, eden izmed nas. In v tem sestopu, premagovanju razdalje med Bogom in človekom, ima Devica Marija posebno vlogo. Bog išče ljudi, ki bi bili pripravljeni sodelovati z njim. Za največji izraz ljubezni izbere preprosto judovsko dekle. Marija je bila spočeta brez madeža, se pravi, da je bila že ob spočetju brez izvirnega in osebnega greha. Gre za cerkveno dogmo. Versko resnico, ki ji ni mogoče oporekati. Dogmo o Marijinem brezmadežnem spočetju je razglasil papež Pij IX. dne 8. decembra 1854 v okrožnici Ineffabilis Deus:

Izjavljamo, oznanjamo in določamo: da je bila blažena Devica Marija v prvem trenutku svojega spočetja obvarovana vsakega madeža izvirnega greha, in sicer po edinstveni milosti in posebni pravici, ki ji jo je podelil vsemogočni Bog glede na zasluženje Kristusa Jezusa, Zveličarja človeškega rodu – to je od Boga razodet nauk in ga morajo zato vsi verniki trdno in stanovitno verovati (Strle, Vera Cerkve).

Sorazmerno pozno razglašena dogma ne pomeni novosti v katoliškem verovanju, temveč samo potrditev uveljavljenega verovanja, ki je bilo močno razširjeno že prej. Praznik brezmadežnega spočetja je bil razglašen že leta 1476.

Kaj pomeni Marijino brezmadežno spočetje? Tisti, ki kliče, ki ima iniciativo, je Bog. Namen njegovega posredovanja je naša sreča. Svetost poslanstva in življenja se tako združita in sta eno. Bog nas ne kliče k nemogočim zahtevam. Omogoča nam sredstva za naše posvečenje. Če nas je poklical k voditeljski službi, nam bo dal tudi sredstva in omogočil izpolnjevanje poslanstva. Zelo preprosto bi lahko sklenili: preden Bog pokliče, daje. Marija je bila najprej obvarovana greha, nato je lahko izpolnila svoje poslanstvo. Začetna milost brezgrešnosti jo je pripravljala na srečanje z nadangelom.

Katoliška Cerkve praznuje Marijino brezmadežno spočetje 8. decembra – točno devet mesecev pred 8. septembrom, ki predstavlja obletnico Marijinega rojstva.

Brezmadežna je največkrat upodobljena po prizoru iz Knjige razodetja kot „žena, ogrnjena s soncem, in luna

Brezmadežna

pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd“ (prim. Raz 12,1). Z eno nogo stoji na glavi kače, kar spominja na besede iz prvih poglavij Svetega pisma: Njen zarod ti bo glavo strl, ti ga boš pa ranila na peti (prim. 1 Mz 3,15).

In slednje je povod za razmišljanje, zakaj Vojska Brezmadežne. V svetu se vedno odvija duhovni boj, iz katerega ni nihče izvzet. Proti silam teme se ne moremo boriti sami, ker bomo vedno na strani poražencev. Boriti se moramo z duhovnimi stvarmi, skupaj z Odrešenikom in ob strani z Njegovo materjo, ki simbolno stoji na kači. Marija je tista, ki je presekala vpliv in posledice kačinega zapeljevanja. Liturgija Marijo imenuje druga Eva. Po Evi je prišlo na svet zlo, po Mariji pa prihaja odrešenje. Veliko močnejši bomo v boju, če se bomo izročali Brezmadežni. In še močnejši, če bomo kot občestvo – Vojska Brezmadežne.

P. Toni Brinjovc

“Bodite žive priče te milosti!”
(Zalog, 7. marca 1998)

Film o svetišču Kraljice miru s Kureščka

Marija, Kraljica miru, nas je na Kureščku po o. Francetu Špeliču večkrat nagovarjala, naj oznanjamo njena sporočila svetu, saj so dana za ves svet, ne samo za Slovenijo. Tudi pri nas marsikdo sploh še slišal ni za ta milostni kraj ... O svetišču Kraljice Miru s Kureščka je začel nastajati dokumentarni film, ki bo na sodoben način približal ta kraj ljudem po Sloveniji in svetu.

1. Na začetku bi vas prosili, da nam na kratko predstavite Studio Siposh. Kdo ste in kaj počnete?

Studio Siposh se imenuje kar po mojem priimku – Sipoš. Smo mednarodno nagrajena ekipa profesionalcev, ki smo se že dokazali z različnimi igranimi in dokumentarnimi filmi. Produkcijo filmov s krščansko vsebino smo v Sloveniji postavili na najvišjo raven in na njej smo edina ekipa, ki se loteva teh tem. S svojim predanim delom ostajamo vodilni ustvarjalci tovrstnih vsebin pri nas. Vse od leta 2008 ustvarjamo filmske zgodbe, ki jih Slovenija želi in potrebuje. Naša vizija nas vodi k vedno večjim izzivom in zasledovanju kakovosti, ki jo premorejo ustajljene filmske produkcije.

2. V slovenskem prostoru ste se že predstavili z več uspešnicami, kot so Vojska brezmadežne, Goreči škof, Pastir in Kaplja na vedru. Kaj vas pravzaprav nagovarja k snemanju filmov z religiozno vsebino?

Z religioznimi vsebinami smo se začeli ukvarjati precej spontano. Eden izmed prvih projektov je bil dokumentarni film o škofijski gimnaziji Antona Martina Slomška v Mariboru. Šlo je za 11-minutni dokumentarni film z igranimi vložki, ki je govoril o začetkih šole ter poteku pouka na njej. Drugi kratek film sem ustvaril za Družino o Stični mladih, ki se je hitro razširil po spletu. Tako sem kmalu prejemal vedno več ponudb za različne kratke filme iz slovenskih katoliških krogov. Neodvisni filmski ponudniki na tem področju do takrat niso veliko storili. Prinesel sem neki svež veter, ki je marsikomu prebudil idejo, da bi se lahko posnel kakšen kratek film. Leta 2013 smo izdali prvi daljši dokumentarni film o sestri Tončki Krajnik in čudežu na Brezjah. Od takrat redno ustvarjamo na področju dokumentarnih filmov z religiozno vsebino. Pomemben vidik je tudi ta, da mnoge v ekipi vera zanima iz čisto osebnih vzgibov in se torej skozi projekte ne brusimo samo profesionalno, temveč tudi osebno.

3. Tokrat ste bili povabljeni k snemanju filma o svetišču Kraljice miru na Kureščku. Kako ste se lotili projekta?

Ko me je kontaktirala Lidija Sušnik s Kureščka (v imenu župnije Ig ter tamkajšnjega župnika g. Janeza Avsenika), sem takoj pomislil na to, da je film potreben, saj se med mnogimi Marijinimi svetišči Kurešček večkrat pozabi, a ni prav nič manj pomemben. Film je medij, ki lahko danes ponovno oživi romarske kraje, je medij, ki novim generacijam na njim razumljiv način podaja vsebino, ki so jo morda starejše generacije še prebirale v knjigah.

Najprej smo se vprašali, kaj želimo ljudem sporočiti in kako bi to sporočilo na najprimernejši način prinesli gledalcem in romarjem. Ker želimo spregovoriti o zgodovini Kureščka in o milostih, ki jih Marija na tem kraju miru deli, smo takoj prišli do zaključka, da gre za zahteven filmski projekt. Terjal bo ogromno ur profesionalne filmske ekipe ter veliko premisleka, kako pomembno zgodbo oblikovati v strnjeno filmsko obliko, kateri čas vedno meri meje. Ideji ekipe s Kureščka smo se tako z veseljem odzvali in potrdili izziv, ki ga tak film predstavlja.

4. Na spletni strani film.kurescek.si, ki je med drugim delo vašega studia, si lahko ogledamo napovednik. Kako ste zasnovali koncept zanj? Koliko ur ste porabili za nastanek tega filma? Kakšne zanimivosti ob snemanju ...

V ekipi, kjer je eden glavnih soustvarjalcev Vid Planinc, smo prišli do ideje, da na začetku ljudi opomnimo na ta romarski kraj s čisto kratkim filmom o Kureščku in Mariji. Gre za neke vrste napovednik, obenem pa tudi za samostojen kratek film o Marijinih trenutkih na Zemlji. Vsi kadri v napovedniku so bili posneti v Sloveniji – lokacije segajo od planote nad Hrastovljami do samega Kureščka, Jezusovo križanje pa smo posneli v bližnjem kamnolomu – seveda z ogromno dela na računalniku. Za ta kratek film smo v ekipi porabili več kot 200 ur. Snemanje križanja je bilo posebno zanimivo, saj smo morali razmisliti, kako s filmsko čarovnijo prikazati zabijanje

žeblja skozi noge ter ustvariti vzdušje Golgote. Realna lokacija kamnoloma je služila za osnovno postavitev, ozadje pa se je dodalo pri montaži. Za učinek zabijanja žeblja smo v resnici uporabili kombinacijo dveh posnetkov – zabijanja žeblja samega brez nog ter samo noge, ki trznejo, kljub temu da v tistem posnetku žeblja ni bilo. Gre za filmske trike, ki jih uporabljajo tudi v Hollywoodu. S tem kratkim filmom smo gotovo naredili še en korak bližje vrhunski kvaliteti, h kateri stremimo.

Vsebinsko je kratek napovednik zastavljen zelo univerzalno. V njem lahko najde sporočilo zelo široka množica ljudi in se poveže z Marijino zgodbo. Romar, ki se v filmu pojavi, je slehernik, ki kot iskalec miru poroma na Kurešček. Film je na voljo tudi v nemščini in s tem spregovori še veliko širši množici trenutnih in bodočih romarjev. Marija na Kurešček vabi romarje s celega sveta!

5. Pripravljate torej dva filma, enega malo krajšega (nekje 6–8 minut) in drugega malo daljšega (pribl. 30 minut) ... Nam lahko poveste kaj več o tem?

Razmišljati je treba o različnih načinih, kako priti do ljudi, da bi jih film dosegel čim več. Mnogi nimajo veliko časa za daljše filme, zato jih moramo nagovoriti zares jedrnato. Marijina sporočila s Kureščka so kratka in preprosta. Takšen bo tudi film – v krajši različici bo na jedrnat način govoril o tem milostnem kraju ter prenašal Marijino sporočilo. V dokumentarnem filmu o svetišču Kraljice miru na Kureščku bodo spregovorili pričevalci, ki jih je ta milostni kraj posebej zaznamoval, obenem pa se bomo seznanili še s pestro zgodovino, ki jo ta kraj nosi. Od začetkov, ko so v te kraje vdirali Turki, do 2. svetovne vojne in časa po njej, ko so od cerkve ostale samo še ruševine, pa vse do očeta Franceta Špeliča in obnovitve Marijinega svetišča.

Pričevalce, ki bodo v filmu nastopili, še iščemo. Če poznate kakšno zgodbo, ki bi jo radi delili z nami, ne čakajte, stopite z nami v stik. Takšne zgodbe, ki jih lahko slišimo, dobijo popolnoma novo pričevanjsko razsežnost.

Ponesemo jih naprej med ljudi, kjer se evangelizirajo in rastejo v seme upanja na svetu.

6. Kako ste si zamislili potek snemanja v prihodnje, kdaj lahko pričakujemo premiero filma?

Film bi radi začeli ustvarjati čim prej. Začeli bomo s snovanjem scenarija, nato pa že prihodnje leto s snemanji dokumentarnih in igranih prizorov. Premiero filma lahko pričakujemo nekje v letu 2020, a do takrat nas loči še kar veliko pridnih delovnih ur.

Gre za zahteven proces, zato smo se v prvi fazi odločili posneti kratek napovednik, ki bi povabil k sodelovanju tudi vas. Za nastanek filma, ki bo umetniško dovršen in bo nagovarjal široko občinstvo, je potrebno več tisoč ur dela. Zato je finančna podpora ljudi, ki se čutijo nagovorjene in sposobne podpreti projekt, nujno potrebna. Film ustvarjamo za vse tiste, ki se k Mariji odpravljamo že danes, predvsem pa za tiste, ki se bodo na Kurešček odpravili šele takrat, ko bodo film videli in se čutili nagovorjene in povabljenе. Večkrat smo že videli konkretne sadove, kako filmi, ki smo jih naredili do sedaj, gledalce nagovorijo, posredovana sporočila pa se dotaknejo globin njihove duše. Tokratni film bi radi ustvarili tako, kot si ga želi Marija – da bi nagovarjal vse tiste, ki iščejo mir. Marija na Kureščku pravi: »Na tem kraju bom delila mir.« Ta film bo gotovo pomagal marsikomu najti ta mir, ko se bo po ogledu odpravil na svoje prvo (ali že večkratno) romanje na Kurešček. Iskrena hvala vsem za podporo, da bo ta film tudi zares nastal.

7. Ustvarjalci studia Siposh ste tudi osebno povezani s Kureščkom in Kraljico miru. Lahko zaupate našim bralcem, kako?

Sam se spominjam marsikaterega romanja, ko sem na Kurešček stopal še kot otrok v krogu družine. Ker je mamin dom blizu, smo tja smo zahajali večkrat, obenem pa so nam bila Marijina svetišča že od nekdaj blizu. Večkrat smo poromali v Medžugorje. Sodelavec Vid je na Kureščku preživel tudi nekaj dni pred poroko. S takrat bodočo

ženo sta se v svetišču še zadnjič izročila v Marijino varstvo. Danes imata lepo družinico. Milosti, ki jih Marija na tem kraju deli, je res mnogo. Prepričan sem, da moramo to sporočilo o njeni posebni prisotnosti na Kureščku s filmom enostavno ponesti v svet.

Več o filmu, ustvarjalcih in sam napovednik si lahko ogledate na internetni strani film.kurescek.si.

Naši predniki so zidali cerkve na vrhovih slovenskih gričev in tako pripovedovali o svoji veri in Božji milosti. Naše sporočilo danes je enako, pripovedujemo pa ga tudi s filmom. Tako kot je nekoč vsak po svojih močeh prispeval svoj zidak k tem mogočnim svetiščem, tako se danes zopet obračamo k vam in se priporočamo, da postane ta film naše skupno poslanstvo – hvaležni bomo za vsako molitev, dobro besedo in nenazadnje tudi za vašo finančno podporo. To, kar bomo skupaj zgradili, bo poneslo glas Kraljice miru v srca naših bližnjih in tudi tistih, ki jih njen glas že dolgo ni dosegel. Svoje prispevke za nastanek filma lahko darujete osebno na Kureščku, v župniji Ig in pa na njihov tekoči račun št. SI56 1914 6501 3097 771 (Župnija Ig, namen: donacija za film).

Ne pozabimo, da nam je Marija, Kraljica miru, nekoč spregovorila:

„Kurešček ostane in bo vedno bolj milostni kraj, vi pa boste pričeli tega.“ (Orešje, 5. septembra 1998)

Pogovarjala se je Lidija Sušnik

Pripravlja: Doroteja Emeršič

DISPONO VOBIS REGNUM

Prepuščam vam kraljestvo (prim. Lk 22,29)

Prepuščam, dragi moji, vam kraljestvo,
kot Meni ga je dal nebeški Oče;
kraljujte v njem ljubezni polni vroče,
ki misli, vse žrtvuje za občestvo.

Nosite skrb in težo za človeštvo:
služite mu, kot božja milost hoče –
po njej spolniti vam je vse mogoče
in od sveta odvrniti prekletstvo.

Sovražniku ustavite čuječi
v zaupni se predanosti duha
molitev zle napade prepodi.

Ko služite, postali ste – največji,
v veselje, slavo pojdete Boga:
postavim čez velike vas stvari!

Zdenka Serajnik

Ko hočem sam, mi je težko moliti,
frfrav, nemiren zajček sem tedaj.
Ves čas, ko bi pri Tebi moral biti,
le begam in se vračam spet nazaj.

A rad imam to vsakodnevno tlako,
ki dokazuje, da Te rad imam,
in čas, ki rad ga dam, čeprav z napako,
je dar, ki z njim pred Tabo ni me sram.

Ko hočeš Ti po svoji sveti volji,
pa v meni v hipu čisto vse umiriš,
duh sam poklekne, duša sama moli,
srce vsrkava, kar mi govoriš.

In slutim: če se ne bi z onim trudil,
bi tudi ta Tvoj blagoslov zamudil.

Milan Debeljak

Duh Assisija – podaj mi roko, Kostanjevica nad Novo Gorico

Silva Žabota

reče bratu brat in sestri sestra. Po molitvi in nagovoru v cerkvi nas je pričakala obložena miza. Klepet ob čaju, kavi, s sladkim ali sadnim prigrizkom je bil sproščujoč. Prišel je čas za pogled na obrobje – okrogla miza z gosti v samostanski dvorani.

OFM, pogled na obrobje z laiške ali duhovniške strani. Prehrojena pot sleherniku daje čas za razmislek. Kako iz tega izluščiti najpristnejše obdobje, ki pove in da največ? Najti

27. oktober, dan, ki nam ga je podaril Gospod v besedah, molitvi in izkušnji. Hoditi, biti in razmišljati na obrobju naših vsakodnevnih izkušenj. Okušati in živeti milost Njega, ki je bil luč in kažipot našega brata svetega Franciška.

Pot nas je, brate in sestre sv. Franciška, pripeljala v Kostanjevico pri Novi Gorici. Najprej nas je pozdravil brat veter, nam uredil pričeske in nas pobožal po licu. Poskrbel je za vsakega posebej in glej, nihče se mu ni upiral. Veseli tega pozdrava kakor tudi bratov in sester iz drugih bratstev smo svoje korake usmerili v samostanske prostore, kjer je sledil še pozdrav duhovnika.

Zbrani pred Njim, ki nam daje svojega Svetega Duha, smo v molitvi odšli v globine ljubečega srca, da s skupno molitvijo postanemo vidna božja vez, vez miru v tem nemirnem svetu, kjer se izpodrivata bogastvo in uboštvo. Mi pa ostajamo na obrobju, ne vedoč, na katero stran bomo naredili naslednji korak. Vemo, kam moramo. Vendar, a bomo res izbrali to pot? Razmišljanje o razsežnosti dejanj. Blagoslovljen je, kdor z mirno vestjo lahko

obrobje postane umetnost, saj se besede doživetega odmikajo in postanejo pričevanje vere. Kdo je oddaljen? Človek, ki še vedno ne razume, da je Božji ljubljeni otrok, da je resnica ena sama in da pot od Boga vedno pelje do Boga.

Mladi na obrobju. Zanimivo jih je slišati, ko iz globine svojega srca razmišljajo, kaj pomeni biti na obrobju, saj so na začetku svojih poti, ki jih lahko vidijo na različne načine. Imeti čas, sprejemati druge, se brusiti ter izpolnjevati cilje in načrte, predvsem pa slediti Njemu, ki je pot. Ostati zvest Bogu, ki ostaja na vseh poteh.

Zakon na obrobju. Besede zakoncev Tine in Janeza vodijo v odnos, ko se delijo mišljenja, da brez Boga ni nič in da je z njim vse mogoče. Biti drugačen ni slabost, temveč prednost. Tako se odnosi poglobljajo, trdnost nadgrajuje. Bistvo vsega pa je obrobje. Obrobje, kjer je potreben vsakodnevni trud za razumevanje drugačnega od sebe – partnerja.

Obrobje starejših. Opomini zrelega življenja, ko cilje in poti gledamo z drugega zornega kota. Življenje postaja

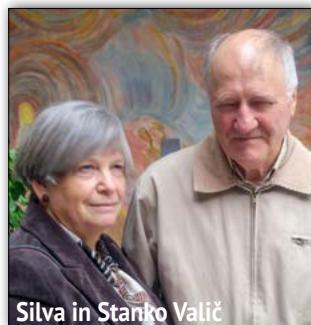

opomin in vpogled izkušenj. Roka, ki se ponuja, je ljubeč dotik minljivega, ki je, a ga morda kmalu ne bo več. Obrobje let je resničnost, ki se lahko meri z ljubeznijo, podarjeno tistim, ki jo potrebujejo, in ne vedo, kako jo najti.

Po kosilu smo se po lastni presoji razporedili po delavnicah – delavnica za mlade, za zakonce in za starejše. Voditelji skupin so se potrudili dati čim več in nas obogatiti s spoznanji. Poseben čar je imel ogled samostana. Pogled v preteklost in sedanost je most med nami, ki smo na obrobju časa, da pokažemo svetu pot, ki zagotovo ostane. To je Božja pot.

Sveto mašo je daroval upokojeni škof Metod Pirih. Z besedo nas je še enkrat popeljal na obrobje naše vere. Potrkaemo na svoja srca, da obrobja naših izkušenj najdejo pot miru v Bogu. Da izkušnjo Božje ljubezni poneseemo v naš vsakdan in jo delimo v svetu njim, ki so drugačni. Je še kaj lepšega kot obogaten dan med brati in sestrami OFS?

Vtise je zbrala Doroteja Emeršič

Silva in Stanislav Valič

Silva in Stanislav Valič, KB na Kapeli nad Novo Gorico:

Vsako srečanje človeka obogati. Ko pa se srečamo Frančiškovi bratje in sestre, je to srečanje tem bolj osrečujoče. Že sama beseda srečanje nosi v sebi besedo sreča. Midva imava zaobljube šele

eno leto, vendar že od mladih let spremljam Frančiškovo duhovnost, ker je bil moj stric zelo veren in mi je veliko govoril o sv. Frančišku. Za 40. obletnico poroke sva prvič poromala v Assisi in to je bil popoln preobrat. To, kar sva takrat doživela, so nepozabni spomini. Frančišek je bil res človek za vse čase.

Marija iz Malih Žabelj pod Vipavskim Križem:

Lepo je bilo, najbolj se me je dotaknila ponižna pobožnost bratov in sester.

Marija iz Malih Žabelj

Daniela Dobravec iz KB Tolmin:

Bili smo kot ena družina, bili smo iz vse Slovenije. Najbolj sem vesela, da smo molili pred Najsvetejšim, to zelo cenim. Tudi pričevanja so bila lepa, bogata. Vsi smo včasih obrobni.

Daniela Dobravec iz Tolmina

Albin Habjanič

Albin Habjanič, pripravnik na vstop v OFS KB Videm pri Ptuj:

Doživeli smo res lep dan v tem krasnem samostanu. Spoznali smo samostan, delo v njem. Bilo je blagoslova polno, milostno, dan, ki mi bo še lep čas ostal v lepem spominu. Čudovito je bilo!

Ana in Rado Strnad, KB sv. Cecilija v Celju:

Beseda čudovito je premalo, vse je bilo prisrčno – od sprejema do cerkvice, oba sva bila prvič tukaj. Ljudje, postrežba, pričevalci za vero, bilo je prekratko.

Ana in Rado Strnad

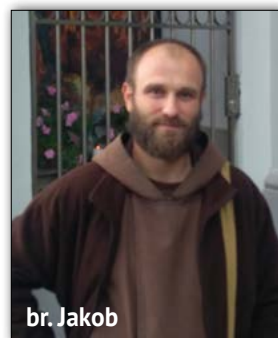
Valentina Čermelj (desna)

Valentina Čermelj, FRAMA Štepanja vas:

Malo sem razočarana, ker je s strani FRAME tako minimalističen odziv. Drugače pa je bilo zelo lepo, okrogla miza je bila bogata, pri delu v skupinah smo si podelili izkušnje med seboj. Upam, da je bilo zasejanih kar nekaj semen in si želim, da bi vzkli.

Br. Jakob, kapucin:

Zelo sem vesel, da je bilo srečanje na tako visoki duhovni, izkustveni in pričevanjski ravni. Lahko smo začutili Frančiškovega duha bratstva, preprostosti, skromnosti, veselja. In želja biti evangeljski, slediti stopinjam našega gospoda Jezusa Kristusa, kar je Frančišek vedno ponavljal svojim bratom. Srečanje je bilo v znamenju teh vrednot.

br. Jakob

s. Hermina Nemšak

S. Hermina Nemšak, bistriška šolska sestra:

Meni je vedno to srečanje Duha Assisija zelo zelo pri srcu. Tu se vidi bratstvo, podelitev miru ne samo v besedah, ampak tudi v dejanjih. Ko smo danes prisluhnili našim pričevalcem, smo odnesli marsikaj tudi v svoje življenje.

Volilni kapitelj Franciškovega svetnega reda, Kančevci, 16. do 18. november 2018

Doroteja Emeršič

V Domu duhovnosti v Kančevcih so se zbrali bratje in sestre Franciškovega svetnega reda na rednem volilnem kapitlju, ki ga obhajajo vsaka tri leta. Na njem se zberejo predstavniki krajevnih bratstev, nekateri duhovni asistenti, predstavnik mednarodne ravni in generalni duhovni asistent. To pot sta naše srečanje obogatila sestra Ana Fruk iz Zagreba, ki je pri mednarodnem svetu (CIOFS) zadolžena za dežele srednje in jugovzhodne Evrope, ter franciškan p. Pedro Zitha, po rodu iz Mozambika, trenutno pa živi v Rimu. Prvi dan smo se najprej nekoliko spoznali. Obudili smo otroka v sebi in se šli ‚zmenkarije‘. Nato smo se razvedrili ob duhoviti in žlahtni besedi dramskega igralca Gregorja Čušina.

V soboto pa se je začelo resno delo. Najprej so bila na vrsti poročila odgovornih za pretekla tri leta, popoldan pa so sledile volitve. Tokrat se je narodni svet krepko pomladil. Predsednica je postala Fani Pečar iz KB Maribor – sv. Jožef, podpredsednik pa Jožef Kozel iz KB Videm pri Ptujju. Tajniška dela bo opravljal Metod Trajbarič, ki je sprejel tudi službo namestnika mednarodnega

svetnika. Za vzgojo bo še naprej skrbel Mirko Potočnik, blagajno pa s skromnimi zneski skušal polniti Slavko Žižek iz KB sv. Jožef v Mariboru. Mednarodni svetnik je postal Tomaž Potokar, za povezavo s FRAMO pa si bo prizadevala Mojca Špende iz KB Nazarje. Vsem želimo veliko Božjega blagoslova!

Nova predsednica je na vprašanje, kakšen naj bi bil OFS čez tri leta, takole odgovorila:

Kot sem rekla na kapitlju – želela bi si, da po treh letih o sedanjem novem narodnem svetu ljudje ne bi govorili. Kako to mislim?

Rada imam nogomet in se strinjam, da potrebuje strukturo in pravila in sodnike, ki nekako regulirajo dogajanje na igrišču. In vem, da so sodniki najboljši, ko se po tekmi o njih ne govori. Ker to pomeni, da so se igralci kljub omejitvam lahko razigrali in pokazali svoje talente. Da namesto o spornih odločitvah

sodnikov in morda niti ne toliko o končnem rezultatu ljudje govorijo o dobrih podajah med igralci, krasnih obrambah vratarjev, o lepoti igre, kjer se sicer zgodijo napake, vendar ne vplivajo usodno na potek dogajanja in se zaradi njih ljudje ne odvrtaajo od nogometa.

Tako si želim si čim več lepega dogajanja na tem našem OFS-igrišču. Da bi s pomočjo različnih metod in načinov (danih tudi z narodne ravni) odkri(va)li talente in sposobnosti sester in bratov po krajevnih bratstvih. Da bi skupaj (ne maram delitve na tiste zgoraj in druge spodaj – vsi smo na istem polju, in sicer z različnimi nalogami, kazali lepoto in skrivnost življenja evangelija po Franciškovem zgledu ostalim ter dovolili, da se ob nas tudi drugi navdušijo za Jezusa (in za nogomet ☺).

Ne rečem, da me ne skrbi. Ampak glede na ekipo, ki je od sester in bratov na kapitlju dobila zaupanje, je strahu in negotovosti precej manj. Hkrati pa zaupam Njemu, da nas ne postavi na neko mesto, ne da bi nam dal moč in pogum za to, da tam naredimo najboljše, kar zmoremo. Torej, gremo spoznavat/ljubiti/živet!

Fani

700. obletnica posvetitve samostanske cerkve sv. Frančiška v Piranu

P. Danilo Holc

Bratje minoriti smo v nedeljo, 7. oktobra 2018, s slovesno sv. mašo ob 16. uri v samostanski cerkvi sv. Frančiška v Piranu obhajali 700. obletnico njene posvetitve. Slovesnost je vodil ljubljanski nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore. Somaševali so še koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak, novomeški škof msgr. Andrej Glavan, upokojeni celjski škof msgr. dr. Stanislav Lipovšek, hrvaški minoritski provincialni minister p. Josip Blažević, naš provincialni minister p. Igor Salmič, salezijanski inšpektor g. Marko Košnik, piranski župnik g. Zorko Bajc ter drugi minoritski in škofijski duhovniki.

Provincialni minister p. Igor Salmič je uvodoma vse navzoče lepo pozdravil ter med drugim dejal, da je to slavje priložnost, da gledamo na preteklost s hvaležnostjo in da se zahvalimo Gospodu za prehojeno pot ter 700. obletnico posvetitve te cerkve. Obenem pa nas je povabil, da Bogu izročimo tudi sedanost in prihodnost.

Med sv. mašo je prepeval zbor Collegium vocale iz Celja po vodstvom zborovodkinje Bernarde Preložnik Kink, priložnostnemu orkestru pa je dirigiral »domačin« Metod Tomac.

Ob sklepu maše se je gvardijan samostana br. Robert Horvat zahvalil nadškofu za vodenje slovesnosti, zboru in orkestru za petje in glasbo, prav tako pa tudi vsem ostalim za kakršnokoli sodelovanje in udeležbo.

Po slovesnosti je bila na križnem hodniku pripravljena pogostitev za vse navzoče, da smo se lahko v duhu prve krščanske skupnosti ob prigrizku ter pijači zadržali še v druženju in prijetnem klepetu.

Homilija nadškofa msgr. Stanislava Zoreta OFM ob 700. obletnici posvetitve samostanske cerkve sv. Frančiška v Piranu

Spoštovani g. škof ordinarij Jurij, draga brata škofa Andrej in Stanislav, draga minoritska provinciala Igor in Josip in vsi dragi bratje minoriti, ki ste se zbrali na tem slavju, salezijanski inšpektor Marko, dragi bratje redovniki, dragi duhovniki, drage sestre redovnice, dragi bratje in sestre.

Pravkar je mogočno izzvenela aleluja naših pevcev in glasbenikov. Kot povabilo, kot klic, kot izraz veselja v tem trenutku praznovanja 700-letnice posvetitve tega svetišča. In kot je v začetku provincial Igor navedel besede sv. papeža Janeza Pavla II., se z vso hvaležnostjo oziramo na teh 700 let. Ne na čas, ki je za nami, ampak na ljudi in njihova dela, na njihovo služenje Bogu, na njihovo iskanje in izpolnjevanje Božje volje, in v tem iskanju in izpolnjevanju Božje volje na njihove poti k ljudem, k bratom in sestram z besedo evangelija, z besedo tolažbe, z zakramenti, z Jezusom Kristusom in njegovim veseljem oznanilom v svojem srcu.

Tem 700 letom zvestega služenja Bogu in ljudem hočemo danes z vso odločnostjo tudi mi dodati svoje služenje Bogu in ljudem. V popolnoma istem duhu, čeprav v drugačnem času. Vsaj tako mislimo, da je naš čas tako zelo drugačen, kakor so bili časi pred nami. In vendar

so v vseh časih ljudje doživljali stiske in doživljali blagoslov, bili prestrašeni zaradi nevarnosti, ki so jim grozile in vedno znova doživljali Božjo tolažbo. Ali kakor je rekel cerkveni oče, da je Cerkev skozi vse čase, kakor tudi danes, hodila skozi preganjanja sveta in s tolažbami Boga. In zato naj Gospod po zgledu naših bratov, ki so služili v tej cerkvi 700 let, tudi nam da navdih, poguma in odločnosti, da bomo enako zvesto in enako vztrajno živeli evangelij po zgledu sv. Frančiška in ga prinašali bratom in sestram tega mesta in širše.

Zanimivo je, kako je bila zgrajena ta cerkev in tudi samostan ob njej. Kakor je povedal nedavno p. Slavko Stermšek, ki je kar nekaj let služil Bogu in ljudem v tem samostanu, se je s pomočjo takratnega piranskega župana Mafeja Manolesa leta 1301 začela gradnja te cerkve. Potem ta župan ni bil izbran in drugi župan cerkve ni nadaljeval. Ampak Bog ima svoje načrte in župan Mafeo je bil ponovno izvoljen in se je spet lotil gradnje cerkve in jo leta 1318 tudi dokončal, da je mogla biti posvečena. In zato mi danes slavimo 700-letnico posvetitve te cerkve.

Poglejte, kako pomembno je, da imamo ljudje pred seboj jasne načrte, da je pred nami vizija. Ne vizija, ki bi prihajala samo iz našega razmišljanja, našega načrtovanja, ampak vizija, ki nam jo podarja Bog po svojem Svetem Duhu. Kajti Božji načrt je pripeljati v polnost odrešenja vse ljudi, vse človeštvo. In vsi naši pogledi, vsi naši načrti, ki jih navdihuje ta Božji Duh, morajo služiti uresničevanju Božjega

odrešenja za vsakega izmed nas, za vse naše brate in sestre. In kaj je imel v načrtu župan Mafeo Manoleso? Verjamem, da je bil njegov načrt v mesto Piran – kakršno je že bilo na začetku 14. stoletja, o tem bi znali več povedati zgodovinarji – pripeljati Frančiškove brate in s tem duha, duhovnost sv. Frančiška Asiškega.

V četrtek, 4. oktobra, smo obhajali njegov praznik, in gotovo v tem samostanu in cerkvi, ki je posvečena temu čudovitemu svetniku, še na posebno slovesen način. In kaj je tista duhovnost, ki je s Frančiškoviimi brati minoriti vstopila v Piran? Najprej je to duhovnost utelešenega evangelija. Sv. Frančišek je bil namreč zazrt v Jezusa Kristusa, ubogega in križanega. Ne v odmaknjenega Kristusa, ne v idejo Kristusa, ne v idejo evangelija. Kristus zanj ni bil miselna kategorija njegove pameti, ampak je bil Kristus oseba, ki jo je srečeval v svojih molitvah, v svojem srečavanju z evangelijem, v svojem iskanju, joku po pobočjih gore Subasio. Na La Verni, preboden s Kristusovimi ranami, je doživel Kristusa tako zelo od blizu kakor le redki ljudje. In takšnega Kristusa, takšen evangelij smo kristjani poklicani živeti iz dneva v dan. Ne samo svetniki, kakršen je bil sv. Frančišek, ampak vsak, ki ga je oblila krstna voda, vsak, nad katerim je bilo izgovorjeno: »Krstim te v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha.« Vsak, ki je zaslišal čudovite besede: »Krščansko občestvo te sprejema z velikim veseljem«. Vsak mora živeti evangelij, mora utelesiti evangelij, mora živeti Kristusa, da se

more zgoditi, kar smo slišali v evangelijskem odlomku: »Rad bi videl Jezusa.« Zahej bi rad videl Jezusa. Naši bratje in sestre v svetu bi radi videli Jezusa. Ne tistega, ki ga morejo razbirati iz različnih občil ali kakršnega morda kdaj srečajo v šoli ali v besedah tega ali onega človeka. Ne! Tistega Jezusa Kristusa, ki ga živi kristjan v vsej polnosti odnosa z Gospodom Jezusom. In kakor je Salomon prosil, naj Božji Duh napolni hišo, ki jo je sezidal Bogu v čast, moramo tudi mi prositi, da bi evangelij, da bi živi Jezus Kristus napolnjeval šotor našega življenja. Ni dovolj evangelij poznati. Evangelij je treba živeti.

Cari fratelli della lingua italiana. Su questa terra dell'incontro tra i popoli, le culture, le lingue, noi abbiamo un ardente bisogno di spirito di rispetto verso tutti gli altri. E questo rispetto, questo spirito di rispetto è molto significativo nella vita di san Francesco d'Assisi. Questo spirito lo spingeva ad andare incontro al sultano Malik Al-Kamil. Francesco voleva parlare di Gesù Cristo a questo illustre sultano. E sultano lo ascoltava. Ma il sultano e anche Francesco non hanno cambiato né la fede, né dio, né l'idea. Ma sono usciti da questo incontro come amici, pieni di rispetto l'uno verso l'altro. E questo spirito di apertura gli apriva le porte delle case e delle città. Noi oggi abbiamo, come ho detto, un forte bisogno di apertura dei cuori, apertura dei cuori per poter incontrare mio fratello, mia sorella nella loro diversità per poter creare insieme un solo popolo di Dio amandoci e rispettandoci l'un l'altro senza la tentazione di fare tutti come uno, tutti simili. Lasciare la differenza è creare la comunione, la comunità. E così anche noi potremo uscire da ogni incontro come amici.

(Prevod: Dragi bratje in sestre italijanskega jezika. Na tem kraju srečanja ljudstev, kultur, jezikov je prav posebna potreba po duhu spoštovanja do vseh. In to spoštovanje, ta duh spoštovanja je pomemben tudi v življenju sv. Frančiška Asiškega. Ta duh ga je gnal, da je šel in se srečal s sultanom Malik Al-Kamilom. Frančišek je temu slovitemu sultanu želel spregovoriti o Jezusu Kristusu. In sultan ga je poslušal. Toda niti sultan niti Frančišek nista menjala ne vere, ne boga, ne svojega prepričanja. A iz tega srečanja sta izšla kot prijatelja, polna spoštovanja

drug do drugega. Ta duh odprtosti mu je odpiral tudi vrata hiš in mest. Kakor sem že dejal, čutimo danes tudi mi močno potrebo po odprtosti src, da bi lahko srečali svojega brata, svojo sestro v njihovi različnosti, da bi lahko skupaj gradili eno samo Božje ljudstvo, se ljubili in

spoštovali med seboj brez skušnjave po tem, da bi vse naredili kot eno, kot enake. Potrebno je dovoliti različnost in ustvarjati občestvo, skupnost. Tako bomo lahko tudi mi izšli iz vsakega srečanja kot prijatelji.)

Kakor se je Bog pred 700 leti tukaj v Piranu naselil v cerkvi sv. Frančiška, tako naj se danes ustavi ob vsakem izmed nas. Povabimo ga k sebi domov, da bomo živeli iz Njega, da bomo živeli v Njem. Kajti, kot sem rekel, Bog želi odrešiti vsakega človeka. In ne bodimo malenkostni, ko razmišljamo o odrešenju. Odrešenje ni omejeno na skupnost, ki se zbira v tem svetišču ali v cerkvi sv. Jurija ali v katerikoli cerkvi v Piranu ali v koprski škofiji ali na tem Božjem svetu. Odrešenje je namenjeno čisto vsem ljudem. In zato naj duh srečanja Jezusa Kristusa, ki ga nosimo s seboj, v resnici prihaja k vsem našim bratom in sestram. Pravzaprav je težko takrat, kadar mi kristjani zaradi takšnega ali drugačnega ozira, morda zaradi negotovosti ali celo zaradi kakšnega strahu začnemo skrivati svojega Boga, začnemo skrivati svojo vero, začnemo skrivati svoje krščanstvo. Pravzaprav takrat zapremo ušesa in zapremo srce za Jezusovo besedo: »Pojdite, oznanjujte, naredite vse narode za moje učence!« »Vsemu stvarstvu oznanjujte evangelij!« In takrat v nas tudi ni duha sv. Frančiška, ki je šel in oznanjal pticam in ribam in vsakemu človeku, ki ga je srečal, v vsej preprostosti in ponižnosti srca.

Zato, dragi bratje in sestre, naj nas to srečanje ob čudovitem slavlju 700-letnice te cerkve napolni s tistim ponižnim pogumom, ko pred nikomer ne bežiš in ničesar svojega ne skrivaš, ko ne bežiš pred nasprotno besedo, ko ne bežiš pred morda nasprotnimi dejstvi, dejanji in ko ne skrivaš ne Boga, ne evangelija, ne svojega krščanskega prepričanja. In tega ne skrivaš iz ljubezni, iz ljubezni do Boga in iz ljubezni do bratov in sester.

Patrom minoritom, ki so skozi 700 let skrbeli za to svetišče, v njem živeli evangelij, ga oznanjali in v njem delili zakramente, čestitam ob tem visokem jubileju, na katerega so lahko upravičeno ponosni in jim iskreno želim, da bi v tem svetišču Frančiškov duh in oznanjevanje evangelija, kakršno izhaja iz življenja in zgleda sv. Frančiška, odmevalo nadaljnjih 700 in več let, če je takšna Božja volja. Amen.

Slovenski odmevi iz Assisija

P. Janez Šamperl

Dragi bralci Duha Assisija – dragi romarji in romarice – bratje in sestre v sv. Frančišku!

Že davno tega sem v eno od knjig o duhu Assisija zapisal, da duh Assisija ni neka statičnega, nekaj okostenelega, ampak je življenjska drža, je z novim ognjem prižgana luč, ki jo je zanetil sv. Frančišek ...

Vse, kar je živo, ima svojo pot, svojo rast in tudi svoje vzpone in padce, nove začetke ... Vse to se – naj bo večna slava in hvala Bogu in zahvala sv. Frančišku – vidno dogaja znotraj našega, ali kako naj mu rečem, kako naj ga imenujem, da bo prav, slovenskega »minoritskega« duha Assisija. Zelo lepi, doživeti in oprijemljivi dogodki to potrjujejo. Natresel jih bom kar tako »na pamet« in »na hitrico«.

O projektu Rivotorto, namenjenem mladim, sem pisal že v prejšnji številki in obljubil nadaljevanje. Ta duhovno-romarski projekt sloni na duhovnih in praktičnih izkušnjah naših slovenskih romanj v duhu Assisija, ki smo si jih nabrali v preteklih 30 letih z mladimi in družinami. Trenutno se ukvarjamo z birokratskimi težavami, ki niso male (kompleks je namreč pod zaščito UNESCO), vendar počasi napredujemo. Projekt močno priporočam v molitve ...

Nova urednica – laikinja, zvesta asiška romarica in zavzeta članica Frančiškovega svetnega reda Doroteja Emeršič (ki je tudi že bila med obiralci oljk) je prevzela odgovorno nalogo. Potem ko je kar nekaj let urednikoval p. Danilo – še pred njim pa seveda drugi bratje – in revijo s svojo zavzetostjo dvignil na zavidljivi nivo, pri menjavi ni bilo videti posebne krize. To je veliko znamenje in močna spodbuda, da so temelji pravi ter da medsebojno zaupanje in ljubezen živita med nami. Sedaj je naloga vseh nas pomagati novi urednici, kaj napisati, poslati kakšno fotografijo, pa četudi je stara 30 let ... da je le zanimiva in polna Duha, ki je večno mlad ...

25 asiških let praznujeta »velika asiška romarja« Stanko in Zlatka, ki sta slovenskemu duhu Assisija in romanjem v Assisi dodala neprecenljivi delež – ne z besedami, ampak z dejanji. Ob jubileju nista želela nobenih posebnih fotografij ne posebnega članka. Pri srečanju asiških oljkarjev je Stanko samo povedal: **»No, letos pa je 25 najin let Assisija.** Pri maši smo se ju spomnili, preprosto – asiško – frančiškovo ... Onadva in mi vsi smo bili veseli – notranje ponosni ...

Nekaj mesecev pa je minilo od poroke asiških romarjev Romana in Ani. Za asiško mizo sta bila deležna

posebnega blagoslova. Tudi slovenske penine ni manjkalo. O njuni čudoviti poti preberite in si pogledite v rubriki *Asiške poroke*.

Tako poteka naše delo...

Pet let asiških oljkarjev – Frančiškovih navdušencev, starih romarjev in ljubiteljev Sacra Conventa, ki v mesecu marcu leto za letom prihajajo obrezovat in urejat samostanski oljčnik, v mesecu oktobru pa trgat oljke. To je posebna poklicanost, pa tudi posebno veselje in zadovoljstvo – biti povezan sv. samostanom in seveda z baziliko, ki je Caput et mater. Pet let ni kratka doba in oljkarji so enoglasno sklenili, da mora p. Janez, »ki nam zaupa in nam je dal možnost«, o tem napisati par besed. Seveda nisem našel primerne ugovora in sem sprejel nalogo z zavedanjem, da moram tako ali tako napisati nekaj iz Assisija. Torej so me oljkarji pravzaprav rešili. Na vsa ta leta me prevevajo prelepi spomini – na »prvo brazdo«, ki jo je zaoral Roman, in na obiralce, katerih število kar narašča. Hvala Bogu! Nas že vabijo tudi v sosednje samostane. Letos smo en dan darovali sestram v Rocca Sant' Angelo. Naše življenje in delo je seveda prepleteno z duhovnostjo sv. Frančiška. K temu, se mi zdi, najbolj pripomore skupno delo v oljčniku, ki je takoj pod mogočnimi arkadami Sacra Conventa, da se zdi, kakor da nas drži v svoji dlani. Mi pa živimo in delamo kot ena velika družina, kar so opazili tudi patri in novinci iz samostana.

Živimo (bolje spimo) v dveh sosednjih hišah, namenjenih gostom sv. samostana, ki sta popolnoma opremljeni, dajeta možnost domačnosti in tudi kuhanja. Tako si že rano pripravimo »domač« bogat štajerski ali

Uporabna inovacija

baškograpski ali gorenjski zajtrk, pri katerem ne manjka dobrot, ki jih nabiralci prinesejo iz domače shrambe.

Nato gremo k sv. maši v nekaj deset metrov oddaljeno cerkvico, v kateri nas sprejmejo prijazne sestre. Sv. maša je malo slovenska, malo italijanska – mi dodamo kakšno slovensko pesem, jaz pa par besed spodbude na temo evangelija (ni pridiga, ni!).

Nato pa domov in hitro v delovne obleke. V oljčniku nas že čaka šef Mauro (delavec Sacra Conventa, ki je zadolžen za »zelene površine«). V teh letih smo postali že pravi strokovnjaki in delo zares hitro teče ... Sam sem pripravil celo inovacijo, ki so jo iznajdljivi oljkarji še nadgradili (vidite jo na spodnji sliki), in res pomaga ter olajša delo na najbolj strmih predelih oljčnika in tam, kjer so samo posamezna drevesa.

V spremstvu p. Janeza je prišel »pomagat« p. Mario – starosta samostana.

Naj ne bo skrivnost, da smo letos pri obiranju podrli vse dosedanje rekorde ... in to na najbolj strmih predelih oljčnika. V Frančiškovem duhu smo lažji del prepustili asiškemu novincem, a ti so, zopet v Frančiškovem duhu, videč, da nismo več rosno mladi, rekli: »Naslednje leto bomo mi

Skupna maša

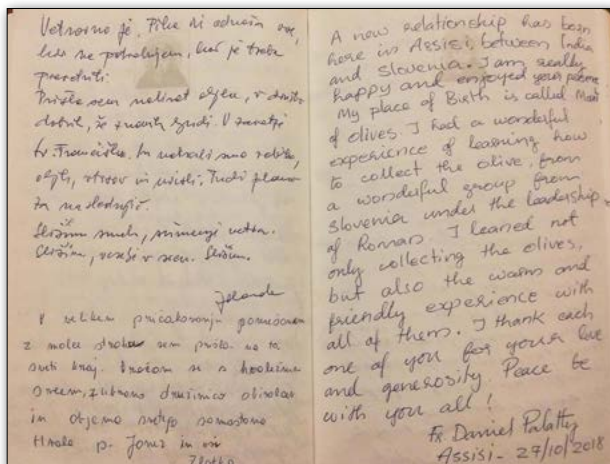
Tako lepo je iz stiskalnice teklo letošnje asiško olje.

na teh strminah, vi pa tam, kjer je položneje.« In še bolj v Franciškovem duhu sta nam letos pri obiranju pomagala dva patra iz samostana – zares ... pravi čudež ... Naše obiranje je močno zanimalo tudi najstarejšega patra iz samostana, ki je skozi okno budno spremljal naše delo.

Zares pa je poprijel za delo p. Daniel iz mesta Kerale v daljni Indiji, ki že nekaj let živi v Sacro Conventu in se posveča predvsem študiju. Čeprav so ga bolele roke, je vztrajal med nami in se čudil našemu družinskemu življenju in delu, kar mu je izredno prijalo. Enkrat je že bil z menoj v Sloveniji (ob odprtju razstave Duh Assisija) in je ponosen na indijsko-slovensko povezavo.

Naše skupno delo, prežeto z molitvijo in življenjem v brat-ski skupnosti, je torej obrodilo bogate sadove: duhovne, ki se ne dajo tehtati in meriti in jih je ena od udeleženk imenovala »veselje srca«, ter druge, ki so bili vidni v nabranih olivah. Te smo že po nekaj dneh (ker je bila deponija polna) odpeljali v torkljo in se v samostan vrnili s prekrasnim dišečim zelenim oljem. Stara navada v samostanu pa je, da za večerjo – kadar pride iz stiskalnice prvo olje – obvezno jemo *brusceto* (popečen kruh, oblit z oljem). To je bilo veselje v veliki obednici, kjer smo bili vsak dan na večerji skupaj z patri. Tudi ta večer smo bili deležni čestitk in naklonjenosti vseh bratov iz samostana.

List, ki ga je popisal v naš skupni asiški dnevnik.

Posebej ganljiva za vse nas pa je bila letos beseda ob slovesu. Ko se je Stanko v imenu skupine poslovil, je povzel besedo p. kustos, ki se je slovenskim obiralcem pristrčno zahvalil in nas lepo povabil k sodelovanju tudi v prihodnje. Bučen aplavz vseh sobratov je samo potrdil njegove besede ...

Tako okrepljeni smo v skupini nadaljevali in poglobljali svoja bolj ali manj glasna razmišljanja, ki so se odvijala v smeri, kako privabiti nove prostovoljce. Znano je, da bi mnogi radi – a so v službi. Nekaj najpogumnejših si vzame dopust. Kar nekaj jih je v čakalni vrsti. Seveda je treba imeti v zavesti, da je to prostovoljna pomoč, a nekaj prgišč obranih oljk si seveda vsakdo lahko nabere. In potem se začne tekma, kdo bo imel boljše olive v slanici ...

Letos se je prvič zgodilo, da smo svoje delo razširili in šli en dan na pomoč sestram v Rocca Sant' Angelo in jim okrog samostana poglobili odtočne kanale. Počasi se rojeva duhovni center za mlade, ki temelji na slovenskem duhu Assisija in bo vsaj v prvi fazi zahteval slovenske prostovoljce ... No, tu pa smo že blizu sanj ... A zakaj ne bi sanjali ... sanjali o lepih stvareh, ki jih nudi Assisi in jih smemo in moremo prenašati na našo slovensko zemljo? Naj zaključim z mislijo, ki jo je zapisala Jolanda v letošnji dnevnik, ki ga zvesto pišemo od prvega dne:

Vetrovno je. Piha in odnaša vse, česar ne potrebujem, kar je treba prevetriti. Prišla sem nabirat oljke v družbo dobrih, že znanih ljudi. V zavetje sv. Frančiška. In nabrali smo veliko oliv, vtisov in misli. Tudi planov za naslednjic. Slišim smeh, šumenje vetra. Slišim veselje v srcu. Slišim.

Pa še recept za olive v slanici, ki ga uporabljata in priporočata Stanko in Zlatka, ki sta v preteklih 25 letih svojega Assisija v kampu Fonte Maggio kuhala mnogim skupinam slovenskih romarjev. Kako je bilo vse dobro! Zagotovo bodo tudi olive!

ČRNE OLIVE V SLANICI

Črne olive namočimo v raztopino 1 l vode in 20 g grobo mlete soli, kjer jih pustimo tri dni. Po treh dneh slanico odlijemo, pripravimo popolnoma enako raztopino in v njej namakamo olive naslednje tri dni, nato slanico odlijemo. Pripravimo novo raztopino vode in soli: na 1 l vode vzamemo 70 g grobo mlete soli, v kateri namakamo olive približno en mesec. Če postane voda motna, jo moramo zamenjati. V vsakem primeru po enem mesecu slanico odlijemo. Pripravimo novo raztopino: 1 l vode dodamo 100 g soli in v tej slanici hranimo olive do uporabe.

ČRNE OLIVE NA LIGURSKI NAČIN

1 kg črnih oliv v slanici, 4 stroki česna, nekaj svežih metinih lističev, 1 rdeča pekoča paprika, ekstra deviško oljčno olje. Najprimernejše so majhne črne, okusne olive. Olive namakamo v slanici, jih odcedimo, nato posušimo na zraku in osušene razporedimo v steklene kozarce. Dodamo olupljen in na rezine narezan česen, metine lističe in zdrobljeno pekočo papriko. Vsebino prelijemo z dobrim oljem, kozarce hermetično zapremo in shranimo v hladen in temen prostor.

PRVI ANGEL (v novi knjigi in v novem letu) DOBRA DELA ZAPISUJE

Angel, ki dobra dela zapisuje,
se nikoli ne huduje
in ne pritožuje,
ker ga silno veseli,
da ima opravka
le z dobrimi ljudmi.

Vse, kar se na svetu
tebi in meni in vsem
dobrega zgodi,
zapisuje,
gori v nebesih
pa se vse to
še bolj polno zarisuje.

Tvoj nasmeh je
tam še lepši,
ponujeni kozarec vode
mного večji.
Obisk bolnika
dvojno šteje,
če pa delaš za mir,
v nebesih sploh ni meje ...

Vse to se
kopiči in čaka,
da bo na sodni dan
sam Najvišji pogledal,
ali je tvoje prgišče ujelo kaj vode
in odžejalo vsaj kakšno srce ...

Angeli, ki se vrstijo izpod
peresa p. Janeza, so angeli
vsakdanjega življenja,
angeli, ki nas spremljajo
na poti, nas opazujejo,
usmerjajo in pomagajo.
Ne kritizirajo, ne obsojajo,
samo bivajo, iščejo našo
notranjo luč in spodbujajo
pri življenjskem poslanstvu.
Na eni strani sledimo
angelski preprostosti, na
drugi pa zaznavamo bolj ali
manj prikrito globoko Božje
sporočilo.

*(Iz spremne besede
mag. Hedvike Dermol Hvala)*

Knjigo p. Janeza Šamperla **ČISTO VSAKDANJI ANGELI**

lahko naročite
prek e-naslova:
roman.lenassi@siol.net
ali mobitela:
041 774 948 (Roman).

**V prednaročilu bo cena
ugodnejša in dostava po
pošti hitrejša.**

Avtor s sodelavci in predstavniki Založbe Ognjišče bo knjigo
predvidoma predstavil:

- **na Ptujski Gori** – četrtek, 17. januarja, po večerni maši
- **na Ptuj** – petek, 18. januarja, Viktorinov večer
- **v Piranu** – soboto, 19. januarja
- **v Ljubljani pri sv. Petru** – nedeljo, 20. januarja, po sv. maši,
ki se začne ob 9. uri (nato še druženje asiških romarjev in
prijateljev sv. Frančiška)

Trije Frančiškovi napotki za naslednje tri mesece

Pripravili Eva in Lina Strajnar

Bi bil rad podoben Frančišku?

Za vsak mesec smo ti pripravili izziv, kako kar najbolje slediti Frančiškovemu zgledu in na kakšen način prenesti njegove dobre nasvete v svoje življenje.

Vse skupaj je prav preprosto – vabimo te, da vsak mesec slediš enemu izmed spodnjih ciljev. Tudi z majhnimi koraki se daleč pride 😊.

December

Frančišek je rekel: »Gospod, pomagaj mi, da ne bom toliko iskal, da bi me drugi ljubili, ampak da bi iskal, kako ljubiti druge.«

Mesec december je poseben mesec. Čaroben, bi kdo upravičeno pomislil. Verjetno veš, da je tvoje življenje lepo? Če tega še nisi opazil, se ozri okoli sebe. Mnogo ljudi trpi, trpi celo mnogo otrok po svetu.

V mesecu decembru se trudi bolj misliti na druge kot nase. Kako to narediti? V šoli pojdi do nekoga, ki je osamljen, in preživi dan z njim, po maši poklepetaj s starko, ki je sedela v klopi poleg tebe, brezdomcu na ulici prijazno pomahaj, babici napiši pismo ... Možnosti je ogromno, le bodi ustvarjalen.

V decembru se trudi, da bolj ljubiš drugega kot sebe.

Januar

Frančišek je rekel: »Kjerkoli smo mi vsi, na vsakem kraju, ob vsaki uri in ob vsakem času, vsak dan in nenehno povečujemo in se zahvaljujmo večnemu Bogu.«

Se ti zdi čisto logično, da imaš toplo vodo, dovolj hrane, lepa oblačila, ljubeče starše? Čeprav morda misliš, da je to popolnoma normalno, je vse to vendarle dar od Boga.

Kolikokrat se mu zahvališ za vse, kar imaš? Pomisli, kaj bi naredil, če bi se zjutraj zbudil in bi imel samo še tiste stvari in ljudi, za katere si se prejšnji dan zahvalil?

Januarja posebej misli na to, da se Bogu vsak dan zahvališ.

Ti, ki si, bi so ostale pride GESLO!

H	S	L	R	O	S	A	V
E	O	U	O	A	L	H	V
D	N	N	K	P	E	T	E
Z	C	A	O	M	P	T	K
E	E	L	S	A	O	E	R
V	R	A	S	T	T	V	E
Z	N	L	U	Č	A	S	C

- SONCE
- NASMEH
- ROSA
- CERKEV
- NEBO
- SVET
- RAST
- LUNA
- ZVEZDE
- OKO
- PET
- LEPOTA
- LUČ

Februar

Frančišek je rekel: »Če Bog lahko dela po meni, lahko dela po komerkoli.«

Frančišek te opogumlja, da sodeluješ z Bogom. Morda se ti pojavi vprašanje kako?

Spomni se trenutka, ko veš, da bi nekaj moral narediti, a ne zbereš dovolj moči – na primer obesil perilo, pospravil mizo ali naredil nalogo. Frančišek ti kliče: potrudi se, vredno je, Bog dela tudi po tebi. Dragi prijatelj, Bog te potrebuje, da lahko naredi svet lepši.

Februarja se trudi, da boš vestno izpolnjeval svoje naloge tako doma kot v šoli. To je prvi, a zelo velik korak, ko Bogu omogočiš, da dela po tebi.

Kdor veruje vame, bodo iz njegovega osrčja tekle reke žive vode ... (Jn 7, 38)

Doroteja Emeršič

S sestrami pred hišo

Mednarodno vodstvo Frančiškove družine je spoznalo, kako dragoceno je druženje različnih vej te velike družine. Zato je bil leta 2012 prvi evropski kongres OFS in FRAME v Lisieuxu v Franciji, 2015 v Mostarju in 2018 v Litvi. Na te kongrese je povabljenih več članov narodnih bratstev, zato so dokaj množični. V Litvi se je zbralo okoli 130 članov iz 23 bratstev v Evropi. Kongres je potekal pod geslom »Kdor veruje vame, bodo iz njegovega osrčja tekle reke žive vode ...« (Jn 7,38). Iz Slovenije nas je v Litvo potovalo devet. Zaradi zaveze skromnosti smo se peljali s kombijem. Tja grede smo prenočili pri prijaznih sestrah FMM v Varšavi, pot nazaj pa je trajala polnih 18 ur. Vendar ta napor ni zmanjšal lepih vtisov s kongresa.

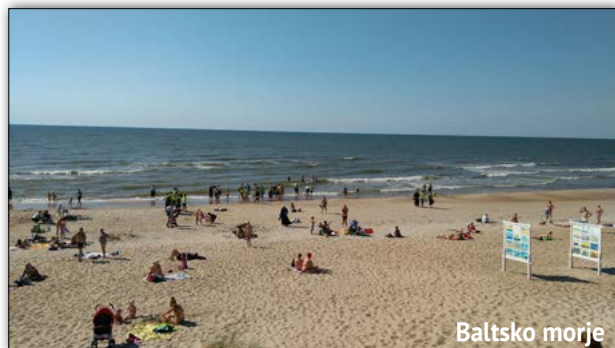
Litovski bratje in sestre so opravili veliko delo. Za kongres so si zastavili štiri cilje: pogovor o osrednji temi, srečanje z brati in sestrami, predstavitev nam zelo oddaljene in neznanе njihove dežele ter oznanjevanje. Na kongresu so bila samo tri predavanja, a zelo kakovostna: o osrednji temi je spregovoril indijski minorit p. Alfred Parambathu, o delovanju Svetega Duha poročeni stalni diakon Benas Ulevičius in o klicu v duhovništvo brata Antanas Blužas, ki je frančiškan, in njegov brat škofijski duhovnik in brat OFS Gintaras Blužas. Slednji je tudi snemal dogajanje, ki si ga tako lahko po njegovi zaslugi še vedno ogledamo. Ves ostali čas je bil zapolnjen s spoznavanjem, srečevanjem, druženjem, oznanjevanjem in veselim služenjem.

Litovci so se na ta kongres pripravljali tri leta, najbolj seveda v zadnjem mesecu. Temelj kongresa je stal na skali molitve: veliko bratov in sester je molilo za kongres, zadnjih devet dni so povabili tudi udeležence, naj opravijo devetdnevnic, po bratstvih je romala ikona Marije, kraljice Frančiškovih družin ... Vsi smo čutili, da je bil kongres resnično izmoljen.

Vsak dan druženja je bil nekaj posebnega: dva dni smo preživeli pri družinah v Kretinigi in se udeleževali socialnih projektov: obiskali smo dom za dementne ostarele, za prizadete otroke in tabor otrok z avtizmom ter oddelek onkoloških bolnikov. Vse te ustanove vodijo bratje frančiškani. Tudi okopali smo se v Baltiskem morju, ki je bilo sicer valovito, vendar skoraj nič slano in primerne temperature.

Marijin oltar v Šilutvi

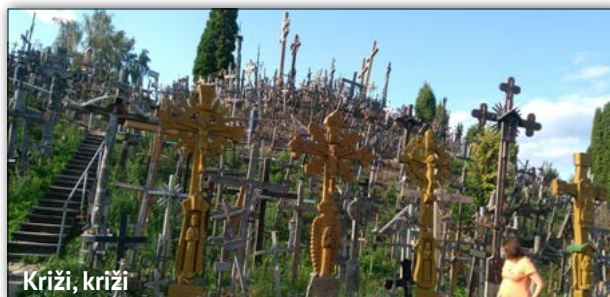
Baltsko morje

Hrib križev

Blagoslov Frančiškovega kipa

Križi, križi

Križev pot

Posebni doživetji sta bili romanje v litovsko narodno svetišče Šiluva, kraj, kjer se je Marija prvič prikazala v Evropi. Ta Marijina pot Litovcem predstavlja trpečo Cerkev, ki so jo v zgodovini napadali kalvinisti, pravoslavci, v novejšem času pa komunisti. Popoldne smo doživeli še eno litovsko posebnost: Hrib križev. To je vzpetinica, na kateri je »nametano«, lahko rečem, na milijone križev. Vsak pa ima svojo zgodbo. Ta hrib je nastal kot protest zoper represijo Sovjetov, ki so križe večkrat požgali in razmetali, a so jih ljudje spet postavili. In še vedno jih prinašajo. Kot spomin na kongres je bila blagoslovljena izrezljana podoba sv. Frančiška.

Križev pot z dvajsetimi postajami na litovski kalvariji je bil spet močno zgovoren. Duhovniki v procesiji izmenjaje nosijo monštranco z relikvijami in na vsaki postaji – ki

jo označujejo posebne kapelice – z njimi blagoslovijo vernike. Prisotne spremlja godba na pihala in ljudski pevci. Pri treh postajah so verniki, ki se prvič udeležujejo križevega pota, povabljeni, da ležejo na tla z razprostrtimi rokami v obliki križa. Nekaj posebnega.

V Litvi smo bili točno mesec dni pred obiskom papeža Frančiška. Opazili smo mnogo cerkva, pri katerih so si prizadevali, da bi jih polepšali pred prihodom dragega gosta. Zanimiv je bil prizor v Šiluvu, kjer so štiri mojstrice zidarke gladile steno s fino malto. Bile so zelo vesele, ko smo jim pomahali in zaželeli vse dobro.

Z našimi litovskimi gostitelji smo stkali pristne vezi. Upamo in verujemo, da bo mavrica molitve, ki se razteza od Litve do Slovenije in še v druge evropske dežele, osvetljevala naša pota.

Poroka asiških romarjev »v mogočni zrelosti življenja«

Navadno na tej strani objavljamo dogodke, ki jih ilustrirajo mladi in radostni obrazi. Tokrat velja predvsem drugo, vendar z dodatkom, da sta naša novoporočenca **Roman in Ani Lenassi** poleg radosti ohranila tudi mladost srca, ki zna sprejeti izzive življenja. **Uredništvo revije se pridružuje dobrim željam in iskreno čestita!**

Takole sta zapisala:

Hvala asiškim romarjem in oljkarjem za spodbude, izzive in namig za zapis na to »poročno« stran v reviji, ki nama je draga, kakor so nama dragi toliki asižani in prijatelji v duhu sv. Frančiška. Eden od manjših Frančiškovih bratov, ki dobro pozna najino zgodbo, nama je v voščilu zapisal:

*Draga novoporočenca,
dragocena zaveznika v posvečeni ljubezni!*

Iz srca Vama želim globoko doživetje zakramenta sv. zakona v mogočni zrelosti življenja – naj Vaju milost poveže v lepoti src, v bogastvu izkušenj, v zlahtnosti že darovane in v neugasljivem plamenu upanja ... In ona in on, izročena Večnemu, naj bosta močna priprošnjika na Vajini skupni poti! Pa vsi Vajini otroci čuteča bližina, prijatelji ... Mir in dobro, v navezi molitve!

Ani in Roman

PREŽIVI BLAGOSLOVLJENE TRENUTKE V LETU 2019 Z BRATI MINORITI

ŠOLA ZA ANIMATORJE – ABC1

od 11. do 13. januarja 2019

Te zanima delo z otroki na oratoriju in drugih dogodkih v okviru Cerkve?
Se želiš naučiti kakšne nove igre, bansa metode idr.?
Potem je šola za animatorje ravno to, kar iščeš.

PRIJAVE IN INFORMACIJE: p. Damjan Tikvič

tel.: 031 834 720

e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si

Predvideni dar: 25 eur

DUHOVNE VAJE ZA MINISTRANTE

od 22. do 24. februarja 2019 in od 8. do 10. marca 2019

Ob razgibanem programu – petju, igrh ... – nas spodbuja zgodba svetnika.

PRIJAVE IN INFORMACIJE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604, e-naslov: trojica.tabori@gmail.com

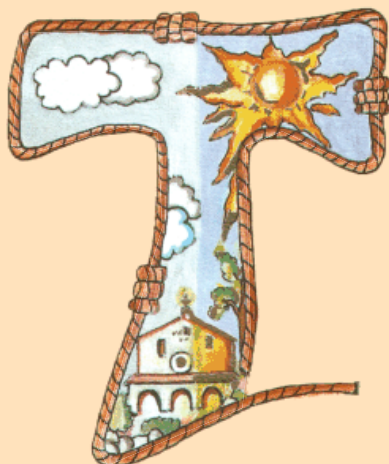
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720, e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si

FB: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Predvideni dar: 28 eur

FRANČIŠKOVA MLADINA (FRAMA)

duhovne vaje od 1. do 3. marca 2019

Skupaj s sv. Frančiškom Asiškim in s sv. Klaro si postavljamo življenjska vprašanja in iščemo ustrezne odgovore.

Namenjeno srednješolcem, študentom in drugim med 15 in 35 letom, ki jim je blizu duhovnost sv. Frančiška. Ne bo manjkalo smeha in težkih debat.

<http://www.fo-frama.org>

POLETNI TABORI za otroke in mladino v Halozah

To je čas novih pustolovščin in izzivov, ko bomo kakšno ušpičili; se igrali, peli, molili, sklepalii nova prijateljstva, obhajali sveto mašo, ustvarjali, se veselili in počeli še veliko zanimivih stvari.

	OKVIRNA STAROSTNA SKUPINA	KDAJ?
PUSTOLOVSKI TABOR	od 7. do 9. raz. in srednješolci	24. –27. junij 2019
TABOR 1. triade	od 1. do 3. raz.	29. junij–2. julij 2019
TABOR 2. triade	od 4. do 6. raz.	4. –7. julij 2019

Predvideni dar za tabor je 30 eur. Če kdo ne zmore, naj daruje po svojih zmožnostih. Več informacij in slik najdete na Facebook strani: Tabori Sv. Trojica v Halozah

Kraj dogajanja:

Minoritski samostan Sv. Trojica v Halozah
Gorca 6, 2286 Podlehnik

INFORMACIJE in PRIJAVE:

Metka Rihtar, tel.: 041 757 604,
p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: trojica.tabori@gmail.com

ODMIK ZA ŠTUDENTE

od 27. do 29. septembra 2019

Pred začetkom novega študijskega leta vabimo študente na odmik med haloške griče.

Duhovna priprava se bo odvijala v domu duhovnih vaj minoritskega samostana Sveta Trojica v Halozah, po Haloški planinski poti, v Marijinem romarskem svetišču na Ptujski Gori ...

INFORMACIJE in PRIJAVE:

p. Damjan Tikvič, tel.: 031 834 720,
e-naslov: damjan.tikvic@rkc.si

p. Toni Brinjovc, tel.: 040 497 320,
e-naslov: toni.brinjovc@gmail.com

Predvideni dar: 25 eur

ROMANJE V ASSISI

Od 14. do 19. julija 2019

Družine in drugi prijatelji sv. Frančiška, poromali bomo v kraje, ki jih je svetnik zaznamoval s svojo navzočnostjo. Po njegovih stopinjah bomo odkrivali duha, ki po 800 letih še vedno živi. V šotorih pod asiškim nebom, v preprostosti in bratskem sožitju ter v stiku z Božjim stvarstvom bomo poskušali začutiti čudovitost pristočnočloveškega ... Prav tako bomo ob razmišljanjih, branju Božje besede, molitvi, skupnem bogoslužju, pogovorih, smehu in petju ob kitari pod asiškim zvezdicami izkušali resnično veselje. Skratka, idealna kraj in čas, da prisluhnemo sebi ter odpremo srce Božjemu »dotiku« po sv. Frančišku in sv. Klari. Program bo za odrasle in otroke.

Voditelj: p. Damjan Tikvič

Predvidena cena:

- odrasli – 160 eur
- otroci od 9 do 15 let – 120 eur
- otroci od 3 do 9 let – 90 eur
- otroci do 3 leta – brezplačno

Prijave sprejema

p. Danilo Holc, tel.: 031 443 200;
e-naslov: danilo.holc@rkc.si

Trkamo na vaše dobrotno srce, da nas tisti, ki želite, materialno podprete. Revija ostaja še naprej v osnovi brezplačna in denar ne sme biti razlog, da bi revijo odjavili, če si jo resnično želite. Veseli smo namreč, da lahko prinašamo v vaše domove duhovne spodbude, besede miru ali tolažbe ter Božji blagoslov. Tudi če nas materialno ne boste mogli podpreti, vas prosimo za podporo vsaj z molitvijo, ki je neprecenljiva.

Nekateri oddajate svoj prostovoljni dar kateremu od naših bratov minoritov osebno in ga lahko še naprej. Drugi pa sprašujete za številko računa, zato jo objavljamo:

TRR: **SI56 0420 2000 3336 155**

Slovenska minoritska provinca, Minoritski trg 1, 2250 Ptuj

Pripis: **Prispevek za revijo Med nami** – Duh Assisija in Brezmadežna

Za vsak vaš najmanjši dar se vam že vnaprej najlepše zahvaljujemo. Mir in dobro.

Glavna urednica Doroteja Emeršič

Minoritski samostan Matere Božje na Ptujski Gori

Ptujska Gora 40, 2323 Ptujška Gora, Slovenija
tel 02 794 42 31, faks 02 794 39 91

RAZPIS ZA MARIJAFEST 2019

Bazilika na Ptujski Gori – 11. maj 2019

Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa in samostan Božje Matere na Ptujski Gori napovedujeta petnajsti Marijafest, ki bo v baziliki Marije Zavetnice na Ptujski Gori v soboto, 11. maja 2019.

15. Marijafest vztrajno nadaljuje svoje poslanstvo – širiti Božjo in Marijino slavo. Glasbeni ustvarjalci povabljeni, da tudi letos tkete niti Božje dobrote in Marijine miline v ogrinjalo odrešenja, katerega srednica je naša nebeška Mati.

Razpisni pogoji za sodelovanje:

1. Besedila morajo imeti marijansko ali drugo katoliško molitveno-duhovno vsebino, ki mora biti jasno razpoznavna. Prednost bodo imele skladbe z marijansko vsebino.
2. Skladba je lahko dolga največ 4 minute.
3. Posebni odbor za pripravo Marijafesta si pridržuje pravico, da izmed vseh prispelih novih skladb izbere pet tistih, za katere je organizator pripravljen povrniti stroške studijskega posnetka in matrice ter potne stroške do 400 evrov.
4. Tudi ostale izbrane nove avtorske skladbe bodo lahko sodelovale na Marijafestu brez posnete matrice (z instrumenti v živo) ali pa z matrico, le da jim v tem primeru organizator ne bo kril stroškov snemanja, pripravljen pa je plačati potne stroške v višini do največ 200 evrov.
5. V prvem delu Marijafesta lahko izbrani izvajalec sodeluje z že znano, neavtorsko skladbo in tudi v tem primeru je organizator pripravljen kriti potne stroške.
6. Zaradi lažje organizacije prosimo, da izvajalec takoj po odločitvi za sodelovanje pokliče in obvesti organizatorja po telefonu: **031/438 371** (p. Martin Gašparič) ali prek elektronskega naslova: **minoriti.ptujskagora@rkc.si**
7. Vsak, ki želi sodelovati, mora do vključno 1. marca 2019 poslati DEMO posnetek (ni potreben studijski posnetek!) svoje nove avtorske skladbe.
8. Organizator bo odločitev o izboru skladbe in sodelovanju na Marijafestu izvajalcu sporočil najpozneje do 12. marca 2019.
9. Studijski posnetek pesmi in glasbeno matrico bo treba poslati organizatorju najpozneje do 26. aprila 2019.
10. Prispevke pošljite na naslov: MARIJAFEST
Ptujška Gora 40
2323 Ptujška Gora

Za morebitne dodatne informacije pokličite po tel.: 031/438 371 (p. Martin).

Ker festival ni tekmovalnega značaja, vabimo torej k sodelovanju vse, ki vam je pri srcu prepevanje hvalnic Mariji in prek nje slavljenje Boga. Z veseljem pričakujemo vaš odziv in sodelovanje pri oblikovanju tradicionalnega, že petnajstega Marijafesta.

Za organizacijski odbor:
p. Janez Ferlež

Odgovoren za Marijafest:
p. Martin Gašparič,
rektor bazilike

Na Brezmadežno, 8. decembra 2018

Za mnoge izbrane osebe v Svetem pismu je značilno, da so se branile svoje izvolitve. Tudi Marija sprašuje: »Kako se bo to zgodilo ...?«

Naslednji korak pa je privolitev. V vmesnem času so se v teh ljudeh dogajale velike reči. Gotovo so pozorno prisluškovali svojemu srcu in Božji govorici v njem: »Ne boj se, Marija ...«

Ker je zaupala, sprejela, ljubila in živela, je rodila Sina, Besedo, Odrešenika!

Gospod pravi tudi meni in tebi:

»Ne boj se, rojeno nam je Dete, Sin nam je dan!«

Veselimo se!

Uredništvo revije Med nami vam vsem želi
blagoslovljene božične praznike.

Uredniški odbor

*Bodite torej budni,
ker ne veste,
katerega dne pride vaš Gospod!*

Mt 24,42

